

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin A. Z. Ș. din
Republica Socialistă România

ANUL LVI
IANUARIE — FEBRUARIE
1978

Stimați frați conlucrători, Iubiți frați și stimate surori,

Un nou an și-a deschis larg porțile înaintea pașilor noștri. De milenii, în scocul vremii, scurgerea timpului ține în mișcare roata vieții pe acest pământ, cu mulțimea bucuriilor, cu zbulciumul realizărilor omenirii, cu speranțe și planuri chibzuite pentru azi și pentru viitor.

Deși ultima zi a vechiului an și prima zi a noului an sînt unități identice de timp, și nimic nu vine să altereze scurgerea rigidă, matematică a timpului, totuși, începutul unui nou an este prilej de reflecții, de noi planuri, moment în care nădejțile strălucesc la cotele incandescenței, luminind timpul ce vine — toncizînd pe cei ce-i trec pragul.

Stăm cu toții în fața anului 1978, un an nou cu povara bucuriilor și îngrijorărilor lui, cu realizările și responsabilitățile lui, care, pe măsura scurgerii zilelor, vor fi lucrările și grijile, realizările și responsabilitățile noastre pe care sîntem chemați a le înfăptui la superlativ, pentru binele și fericirea noastră, a bisericii ai căror slujitori sîntem, și a apropielului, a colectivității naționale.

Insemnarea pe răbojul vremii a scurgerii timpului, consemnează realitatea existenței noastre pasagere, dar și îndemnul de a analiza cu mult simț de răspundere viața și activitatea noastră. Domnul Dumnezeu a dat fiecăruia dintre noi o lucrare, lucrarea chemării noastre, pe care am avut datoria de a o implini. Am fost noi oare credincioși chemării? Am urmărit noi oare ca fiecare trăsătură a caracterului nostru să fie o întruchipare — la proporțiile noastre umane — a caracterului divin, oglindit în comandamentele Legii Morale? În complexitatea vieții și activității noastre am urmărit noi remedierea oricărui defect, fie el oricît de mic și de neînsemnat în ochii noștri, pentru ca, cei ce ne privesc, văzîndu-ne, să slăvească pe Dumnezeu? A ajuns oare viața noastră în mod desăvîrșit modelată de Cuvîntul pe care-L studiem și pe care-L rostim de la amvoanele noastre, și de către Duhul cel Sfînt al lui Dumnezeu, ca să putem fi o binecuvîntare pentru toți aceia cu care venim în contact, pentru toți cei din jurul nostru?

Pentru împlinirea chemării noastre, ca și pentru realizarea desăvîrșirii noastre, Domnul Dumnezeu a dat pe unicul Său Fiu, Ispășitor

și Garant al mintuirii și bucuriei noastre prezente și veșnice. Noi, în dreptul mintuirii și chemării noastre la slujire, trebuie să ajungem a fi copii fidele a purității Sale, a unei vieți „fără pată, fără zbircitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană.“ (Efes. 5,27).

An de an, o lumină tot mai puternică a fost revărsată asupra cărării vieții noastre. La început de an, să ne întrebăm dacă această lumină a făcut ca înțelegerea lucrurilor și a responsabilității noastre să crească într-un raport direct proporțional cu lumina primită și cu ceea ce biserica, frățietatea și lumea așteaptă din partea noastră. Căci creșterea noastră trebuie să țină pas cu binecuvîntările și privilegiile de care ne bucurăm. Gîndul că trebuie să fim o „epistolă a lui Hristos“, (2 Cor. 3,3), este nespun de solemn și trebuie să ne îndrepte la Cel Atotputernic, ca în umilință să cerem prezența Sa sfîntitoare și călăuzitoare. Dacă am fi pe deplin conștienți de toate acestea, atunci noi am trăi viața credinței noastre și ne-am aduce la îndeplinire lucrarea chemării noastre cu o înfinit mai mare atenție și răspundere, decît o facem în prezent.

Un nou an! Răspunderi și bucurii noi. An ce aduce cu sine și aniversarea a șase decenii de la actul unirii Transilvaniei cu România, eveniment care marchează desăvîrșirea statului național unitar român.

Ne bucurăm împreună cu toată țara, cu toată făptura românească. Punem umărul împreună cu toată suflarea românească, pentru ca piinea cea de toate zilele, să fie cît mai mare și cît mai îmbelșugată pe mesele noastre.

Ne închinăm și dorim să slujim lui Dumnezeu neîmpărțiți, cu dorința ca anul 1978 să fie anul realizărilor noastre spirituale. Anul în care lumina cunoștinței adevărului divin să transforme viața noastră, din slavă în slavă, pînă cînd caracterul Răscumpărătorului nostru se va oglindi cu prisosință în fiii credinței.

„Încolo, fraților, fiți sănătoși, desăvîrșiți-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace, și Dumnezeuul dragostei și al păcii va fi cu voi.“ (2 Cor. 13,11).

D. Popa

UN OM UN DESTIN O ȚARĂ

„Sint fiu al poporului meu și întreaga mea muncă, gândire și viață le închin poporului“.

(N. Ceaușescu — 1974).

Moment de grandios popas sârbătoresc al țării întregi, al ființei românești care din totdeauna a știut să-și cinstească străbunii, eroii și conducătorii care au luptat și și-au închinat viața și activitatea țelului nobil de a ridica mai sus și tot mai sus vitejia, hărnicia și geniul neamului românesc, munca și îndârjirea de a fi el însuși, aici pe plaiurile ce s-au vrut din totdeauna hronic al istoriei și destinului poporului nostru.

Ianuarie 26, 1978, consemnează scurgerea a șase decenii de la nașterea întâiului președinte al Republicii Socialiste România, zi în care națiunea își serbează conducătorul a cărui calitate unanim recunoscută este aceea de a se identifica întotdeauna cu aspirațiile neamului românesc și ignorând oboseala și greutățile, a realizat aspirațiile pentru care Mireea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazu și cohortele de mucenici ai neamului nostru au luptat și mulți au coborât învăluți în purpura singelui în glia străbună, garanție și simbol al existenței și al luptei neîncetate pe care românul a dus-o continuu, conștient și convins de justețea cauzei sale și a biruinței către care ținea.

Scornicești, 26 ianuarie 1918! Președintele Nicolae Ceaușescu vede lumina zilei într-un an istoric, când populația Transilvaniei își proclama voința realizării integrității teritoriale a României. — Acest fapt, cum și înțelegerea destinului românesc, a cizelat în sufletul său conștiința apartenenței noastre naționale și responsabilitatea

realizării unei Românie pe măsura hărniciei, și capacității sufletului ei mare.

La vârsta de 60 de ani, președintele Nicolae Ceaușescu însumează 45 de ani de activitate și luptă revoluționară, ani fierbinți, ani de perseverare în idealurile libertății și afirmării naționale, ani de neajmurnită convingere în victoria unei cauze ce se identifică cu aspirațiile poporului într-o simbioză perfectă, legătură pe care o definește astfel: „Sint fiu al poporului meu și întreaga mea muncă, gândire și viață le închin poporului“.

Această desfinire a scopului vieții sale, l-a proiectat, din fragedă tinerețe, să se dăruiască cu pasiune, cu entuziasm și dârzenie luptei împotriva exploataării, împotriva opresiunii, împotriva a tot ceea ce era contrar aspirațiilor nobile de libertate și dezvoltare națională. Acest ideal l-a dus pe baricade în lupta împotriva fascizării țării pentru eliberarea socială și națională. Și drumul biruinței a trecut adesea prin sălile tribunalelor, prin beciurile siguranței de tristă amintire, prin închisorile înșefte și cu regim de exterminare. A cunoscut bătaia, înfometarea, tortura, lagărele de concentrare etc. Dar toate acestea n-au putut înfrînge în el idealurile sub faldurile căroro lupta, pentru că oricine se identifică cu idealurile poporului, nu poate decât să biruiască.

În acest moment solemn, în elipa retrospectivelor analize, trebuie să spunem cu legitimitate mândrie că do numele Președintelui Nicolae Ceaușescu sint legate înfăptuirile României contemporane, conștiința apartenenței noastre naționale și afirmarea geniului românesc în lumea întreagă. Contribuția crea-

SUMAR

- Pagina Președintelui
- Un om, un destin, o țară
- Principii de interpretare biblică IV
- În cursul vremilor
- Însemnătața închinării
- Ploaia timpurie și tîrzie
- Din viața bisericii
- Epistola către Evrei
- M. B. Czechowski
- Nemărginita bogăție a harului
- Domnul neprihănirea noastră
- Sfîrșit de cale

toare a Președintelui Nicolae Ceaușescu a ridicat în lumină prestigiul României Socialiste aducând pacea, libertatea și împlinirea dezideratelor pentru care neamul românesc a sîngerat milenii, dar n-a renunțat la împlinirea lor. Cu clarviziune animat de un patriotism pur, numele, viața și activitatea Președintelui țării noastre stau la baza dezvoltării fără precedent a României Socialiste, făurind și scriind istoria contemporană a patriei noastre.

Conceptia Președintelui N. Ceaușescu despre principiile ce trebuie să stea la baza relațiilor între state, este recunoscută unanim pe toate meridianele globului. Principiile independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne și colaborării reciproc avantajoase, sînt principii larg recunoscute de popoarele lumii, principii care dobîndesc tot mai mulți aderenți, inclusiv în cercurile guvernamentale din numeroase țări. Iar viața demostrează cu prisosință că respectarea — de către toate statele — a acestor principii, constituie condiția păcii și a unei bune colaborări între popoarele lumii.

Este meritul Președintelui Nicolae Ceaușescu acela de a arăta, cu justețea și tenacitatea ce-l caracterizează, că situația economică destul de precară a lumii, fenomenele crizei economico-financiare actuale sînt urmări a unor inegale dezvoltări, a dezvoltării unor state pe seama altora și că aceste stări de lucruri pun cu acuitate în evidență necesitatea soluționării acestor probleme pe baza principiilor egalității, cu participarea tuturor statelor, a instaurării unei noi ordine economice și politice mondiale, a democratizării relațiilor internaționale și a elaborării unor noi norme de drept internațional, care să corespundă schimbărilor ce au avut loc în lumea noastră.

Este meritul său acela de a orienta ferm politica statului nostru în direcția progresului multilateral și în ritm susținut al economiei prin alocarea unei părți importante din venitul național pentru dezvoltare, ca

unică modalitate de depășire a decalajelor față de țările economice avansate, de sporire a veniturilor naționale și, deci, pe această bază, de ridicare a nivelului de trai material și spiritual al oamenilor muncii.

Este meritul său acela că a promovat raporturi de colaborare, prietenie și solidaritate cu toate țările socialiste, cu țările în curs de dezvoltare și în spiritul principiilor de coexistență pașnică — a promovat relații cu toate statele, fără deosebire de orînduire socială, arătînd că participarea activă la circuitul economic mondial este o cerință a progresului.

Activitatea rodnică și neobosită a Președintelui Nicolae Ceaușescu legătura sa nemijlocită cu viața, cu problemele ei cotidiene, au dus la adîncirea democrației, la posibilitatea unui bilanț rodnic și la conturarea unor perspective luminoase.

Cu această sărbătorească ocazie, ca Biserica a Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România trebuie să mărturisim cu bucu-

rie în glas, că alături de întreaga suflare a țării, din care sîntem și noi o parte, ne bucurăm de înfăptuirile democratice ale conducerii de stat, a politicii partidului, ne bucurăm de principiile de echitate și libertate ale căror exponent în fruntea țării este Excelența Sa Președintele Nicolae Ceaușescu.

Ne bucurăm de o deplină libertate de trăire și manifestare a credinței noastre și că politica de culte în țara noastră a dus la un climat de armonie și egalitate între toate cultele, din țara noastră. Cu sentimentul de aleasă prețuire și recunoștință în sufletele noastre, alături de țara întregă, facem Excelenței Sale Președintelui Nicolae Ceaușescu urări de sănătate, bucurie și fericire. Ii dorim o viață lungă și prosperă închinată binelui comun, mărturisindu-ne atașamentul nostru față de planurile de înflorire a patriei noastre, pentru bunăstarea poporului nostru, pentru pacea lumii. LA MULȚI ANI!

D. POPA

TOVARĂȘULI
NICOLAE CEAUȘESCU
PREȘEDINTELE REPUBLICII
SOCIALISTĂ ROMÂNIA
L O C O

Cu prilejul zilei de 26 ianuarie, aniversarea a 60 de ani de viață a Excelenței Voastre și 45 de ani de activitate și luptă revoluționară desfășurată pentru binele, prosperitatea, fericirea și afirmarea ființei noastre naționale,

În numele credincioșilor, al deserventilor și a Conducerii Culturii Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România,

În acest moment solemn, ne alăturăm și noi inimile și ființa noastră țării întregi, rostind în glas cu întreaga ființă românească, adresîndu-vă calde urări de bine, de fericire și viață lungă și prosperă Dumneavoastră, stegar, veghetor și călăuzitor al destinului strălucit al neamului nostru românesc.

De numele Dumneavoastră sînt legate înfăptuirile României contemporane, conștiința apartenenței noastre naționale și afirmarea geniului românesc în lumea întreagă. Contribuția creatoare a Excelenței Voastre a ridicat în lumină prestigiul României Socialiste, aducînd pacea, libertatea și împlinirea dezideratelor de milenii ale poporului Român.

Cu bucurie și sentimente de aleasă prețuire în suflet, Cultul Creștin A.Z.S. urează Excelenței Voastre multă sănătate și

„LA MULȚI ANI“

Cu profund respect facem aceleași respectuoase și calde urări de bucurie, sănătate și fericire, distinsei și mult respectatei Tovarășe, Elena Ceaușescu, cum și familiei Dumneavoastră dragi.

Ne mărturisim atașamentul nostru total față de planurile de dezvoltare economică și socială a țării, față de politica internă și externă a Conducerii noastre de Stat și a Dumneavoastră personal, pentru înflorirea patriei noastre, pentru bunăstarea poporului nostru, pentru cauza socialismului și a păcii în lume.

PREȘEDINTE :
Dumitru Popa

SECRETAR :
Marin Pirvan

PRINCIPII DE INTERPRETARE BIBLICĂ*) IV

Tipologia se bazează pe legături istorice și este legată de sensurile istorice ale Scripturii. În tipologia biblică, sensul tipologic al cuvintelor, al descrierilor, al evenimentelor, al acțiunilor, al instituțiilor și persoanelor devine în totul aparent datorită antitipurilor de mai târziu. Astfel, tipul este totdeauna incomplet, până când antitipul aduce la iveală importanța deplină și profunda semnificație a tipului. Dumnezeu ca autor al Scripturilor plasează în cadrul tipului o prefigurare a ceea ce se identifică mai târziu ca fiind antitipul. Importanța deplină și semnificația profundă a tipului sînt deslășite mai bine datorită unei conținute și inspirate revelații.

Găsim corelația tipului și antitipului chiar în V. Testament. Isaia vorbește despre întorcerea escatologică a paradisiului. (Is. 11, 6—8 ; 65,17—25). Proorocul Osea privește înapoi la adunarea lui Israel din pustie ca un tip al Israelului restaurat. (Osea 2,16). Tipul ideal al domniei lui David ca un tip al unității viitoare. (Amos 9,11).

Există o puternică legătură tipologică între Vechiul Testament și Noul Testament. Arhidiaconul Ștefan arăta spre Moise ca fiind un tip al Domnului Isus : „Răscumpărătorul“, sau „Eliberatorul“. (Fapte 7,20—40). Apostolul Pavel dezvoltă o tipologie construită pe Mișcarea Exodului. (1 Cor. 10,1—13). Istoria poporului Israel în Mișcarea Exodului, este un tip al Israelului spiritual. (1 Cor. 10,11). Experiența lui Iona în pîntecele chitului, este un tip al învierii Domnului Hristos. (Mat. 12,40).

Cuvintele profetice ale lui Osea (Osea 11,1) pot fi considerate ca aplicându-se Domnului Isus în termeni tipologici. (Mat. 2,15). Pasajul din Osea pare că se referă la ieșirea (exodul) poporului Israel din Egipt și o declarație a lui IAHWEH adresată vechiului Israel. Citarea acestui pasaj de către evanghelistul Matei indică faptul că Domnul Isus, antitipul, este cel puțin în parte, noul Israel. Tot așa cum vechiul Israel se așeza cu totul în miinile lui Dumnezeu, tot așa Mesia, Domnul Isus, se așează pe Sine sub cuvintele lui Dumnezeu, care sînt de asemenea împlinite în El.

Corelația „tip” — „antitip”, care este de fapt de origine divină, scripturistică, indică cum că înțelegerea Scripturilor — ca un tot — este sporită de aplicarea principiului „Scriptura propriul ei interpret”. Sensul tipic devine în totul evident

în fața antitipului. Astfel, tipul este totdeauna incomplet până ce antitipul aduce cu sine importanța deplină și semnificația profundă a tipului. Importanța deplină și sensul profund al Scripturii, așa cum este exprimat în tipologie, este prezentat de către contextul larg al revelației inspirate. Astfel, se poate conchide că Dumnezeu ca autor al Scripturilor plasează în cadrul tipului o prefigurare a ceea ce se va identifica mai târziu a fi antitipul.

2. PROFETIZĂRI ȘI ÎMPLINIRI

Făgăduința sau proorocia și împlinirea ei, este o categorie a gândirii biblice ce conține elemente cruciale ale unei depline importanțe și a unei însemnătăți profunde. (1 Petru 1, 10—12). Pe baza asigurării că Cuvîntul lui Dumnezeu nu este „zadarnic” (Deut. 32,44—47), există o concordanță deplină între promisiune și proorocie, cuvintele Domnului rostite prin slujitorii Săi, profeții, și împlinirea lor în cadrul evenimentelor Vechiului și Noului Testament.

În repetate rînduri a fost subliniată importanța contextului întregii Biblii. Pentru scriitorii Noului Testament, Vechiul Testament aduce cheia recunoașterii Domnului Isus ca Mesia, așa cum a fost prezis, profetizat de către profeții din vechime. Astfel, Vechiul Testament este cheia ce deschide Noul Testament (Ev. 579), după cum Noul Testament este cheia înțelegerii Vechiului Testament. (C.T. 462). Fiecare din cele două cărți este esențială pentru înțelegerea celeilalte și amîndouă aruncă lumina asupra celeilalte pentru o mutuală înțelegere și pentru interpretare prin sine. Un bine cunoscut savant și teolog își prezintă astfel convingerile sale : „Pe lingă această mișcare istorică, de la Vechiul Testament la Noul Testament, este

un curent de viață ce curge în sensuri opuse și anume de la Noul Testament la Vechiul Testament și invers. Această legătură în ambele sensuri elucidează însemnătatea deplină a gândirii Vechiului Testament”. Conceptul unui context mai larg este de asemenea afirmat (deși fiecare își păstrează propriile vederi) de către alți teologi care susțin că „în Noul Testament se găsește contextul Vechiului Testament, care, din punct de vedere al scopului istoric, descoperă însemnătatea totală a Noului Testament”.

Crucială pentru ideea interpretării prin sine a textului este **BUNĂVOINTA interpretului**, ca celelalte măririi ale Scripturii să arunce lumină asupra textului individual. Deplina importanță și semnificație profundă a modelului promisiunii sau precizării și împlinirea ei nu trebuie căutată undeva înapoi, dedesubt sau chiar deasupra textului biblic. Este inerent în chiar cuprinsul textului.

Modelul proorociei și al împlinirii se găsește în chiar Vechiul Testament, și nu se află numai între Vechiul și Noul Testament. Despre proorocia cu privire la faptul că Faraon nu va asculta de cuvîntul Israelitilor, (Ex. 4,21 ; 7,3) găsim că și-a găsit împlinirea în Ex. 7,13. Domnul a spus că adunarea lui Israel care a murmurat împotriva Lui la Sinai, va muri în pustie. (Num. 14,29,32,33). Mai târziu găsim raportat faptul că Domnul zisese : „Vor muri în pustie, și nu va mai rămînea niciunul din ei, afară de Caleb, fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Nun”. (Numeri 26,65). Există o deplină corepondență între Cuvîntul Domnului și împlinirea lui în cadrul evenimentelor istorice așa cum vedem raportat în cărțile Regilor. (2 Sam. 7,13 ; 1 Regi 8,20 ; 1 Regi 11,29 ; 1 Regi 12,15 ; 1 Regi 13,1 ; 2 Regi 23,16—18). Se mai pot cita multe alte exemple.

Exemple de făgăduințe și împlinirea lor există de asemenea între profețiile Vechiului Testament și împlinirea lor în Noul Testament. Trebuie recunoscut în mod clar faptul că baza legității pentru invocarea Noului Testament în determinarea împlinirilor profetice stă în încredințarea (convingerea) în unitatea Biblii. Dacă același Dumnezeu a inspirat cu același Duh Sfînt ambele Testamente, deci întreaga Biblie, atunci El are dreptul să ne explice în unul, însemnătatea și ceea ce El vrea să spună în celălalt. Recunoscînd entitatea întregii Biblii, Vechiul Testament a pro-

fetizat despre venirea, misiunea și moartea lui Mesia, pe care Noul Testament îl descrie ca împlinindu-se în Isus Hristos. Scriitorii Noului Testament susțin în mod consecvent că în și prin Domnul Isus cuvântul vorbit în Vechiul Testament, în profețiile lui, și-au împlinit împlinirea lor. Apostolul Pavel exprimă în mod clar acest fapt în 2 Cor. 1,20: „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în ele sînt „da”; de aceea și „Amin”, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu”. Inima Evangheliei Noului Testament este vestirea împlinirii făgăduințelor Vechiului Testament. Certitudinea Noului Testament cu referire la plinătatea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, cere o interpretare a împlinirilor profetice ceea ce este în armonie cu adevărul lui Dumnezeu, așa cum este înțeles oriunde în Biblie.

Primul dintre frumoasele citate ce s-au împlinit în Evanghelia după Matei, afirmă că nașterea Domnului Hristos din fecioara Maria, a avut loc pentru „ca să se îplinească ce vestise Domnul prin prorocul”. (Mat. 1,22). Expresia ebraică în discuție, în original, în profeția din Isaia. 7,14, este CALMAH, ceea ce înseamnă „o tânără femeie la vîrsta căsătoriei” și care în general este o fecioară. Expresia aleasă de Isaia, poate implica feciorie și îngăduie să se înțeleagă că viitoarea mamă era nemăritată și o femeie mai degrabă avînd o reputație bună și nu una rea. Unele traduceri recente cu privire la Isaia. 7,4 spun: „tînără femeie”, fapt care nu negă originalitatea, pe cînd alte traduceri continuă cu tradiționala redare — virgină.

Traducătorii Septuagintei au ales termenul grec **parthenos**, ceea ce înseamnă „fecioară”, care nu era o traducere greșită a expresiei ebraice, luată probabil din numeroasele ei conotații posibile. Scriitorul Evangheliei după Matei, la rîndul său, citează din Septuaginta (LXX), care constituia, la data aceea, versiunea autorizată a Bibliei. După acest lanț de legături, Dumnezeu a inclus în profețiile Vechiului Testament, referința cu privire la nașterea dintr-o fecioară, a Domnului Hristos, chiar dacă exista posibilitatea ca chiar profetul să nu fie conștient de acest fapt. Există o omogenitate de bază între Isaia. 7,14 și Matei 1,22, care arată că Matei n-a citit (n-a văzut) ceva nou, o nouă însemnătate a profeției din Isaia și nici n-a făcut o greșită a-

plicare a lui. Sub inspirație divină scriitorul Noului Testament a fost călăuzit să prezinte în scrierea sa o mai mare importanță și o mai profundă semnificație a profeției originale. Inspirația este un ghid sigur pentru o înțelegere mai mare a importanței și a profunde semnificații a unei părți a Sfințelor Scripturi, sau a totalității ei.

Importanța deplină și semnificația profundă existentă în pasajele Scripturii, urmează a rezolva caracteristicile omogenității. Scriitorul epistolei către Evrei citează de exemplu: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. (Ev. 1,5). Deși gîndul acesta din Ps. 2,7 fusese folosit de foarte multe ori cu ocazia înscăunării sau urcării la domnie a regilor lui Iuda din familia lui David,

(2 Sam. 7,14), cuvîntul psalmistului se referă la viitorul rege ideal, desăvîrșit, fapt ce poate fi mult mai bine văzut din cele înfățișate, din punctul de vedere al scriitorului, al autorului epistolei către Evrei. Deplina importanță mesianică și sensul profund al acestui pasaj sînt identificate printr-o revelație a inspirației. Aici, avem de asemenea o omogenitate de bază între cuvintele psalmistului și împlinirea lor în și cu Domnul Isus Hristos. Deși n-a existat niciodată un timp cînd Tatăl să nu poată spune Domnului Isus „Tu ești Fiul Meu”, a venit totuși o zi, în relația TIMP, ca timp istoric, și anume „Astăzi”, (Ps. 2,7) cînd în corp omenesc, Domnul Isus Hristos a fost născut, a fost adus într-o experiență și existență, „UN STATUS”, pe care nu l-a mai avut niciodată pînă atunci. (Fapte 13,33; Rom. 8,29). Exemple care să ilustreze acest principiu de interpretare pot fi foarte multe. Devine clar faptul că importanța deplină și semnificația profundă a Bibliei, nu constituie un al doilea sens în a scoate în evi-

dentă sau a contrazice cele ce au fost așezate de la origine în Scripturi. Însemnătatea literală a Bibliei, care este de o deplină importanță și de o semnificație profundă, se împărtășește de aceea omogenitate de bază și coerență (înțelegere) ce le leagă laolaltă.

Trebuie subliniat faptul că nimeni nu poate susține că de la fiecare text se așteaptă să aibă o importanță deplină și o profundă semnificație. De fapt o reală, o autentică „importanță deplină și semnificație profundă”, așa cum a conceput-o Dumnezeu prin inspirația divină, este demonstrată, revelată în modul cel mai propriu de către un alt scriitor inspirat. Aceasta înseamnă că nu există nici un loc pentru vreo interpretare subiectivă sau particulară a Bibliei pentru că acest principiu subliniază interpretarea prin sine a Scripturilor, principiu, ce a fost prezentat în cele de pînă acum.

3. MODEL DE UNITATE

Unitatea Bibliei, a Noului și Vechiului Testament, își are izvorul în certitudinea faptului că ea este inspirată de același Duh Sfînt, care își are originea în Treimea Divină. Interpretul creștin menține unitatea întregii Biblie (Vechiul și Noul Testament), dar el recunoaște că în cadrul acestei unități există o diversitate. Diversitatea nu este subliniată însă într-o așa măsură încît unitatea intrinsecă a Scripturii de care vorbim, să fie nimicită.

Solile diferințelor scriitorii ai Bibliei aparțin așa de intim de întreg, încît niciunul nu poate fi pe deplin înțeles fără celălalt, tot așa după cum Vechiul Testament nu poate fi pe deplin înțeles fără Noul Testament și invers.

Interpretul Sfințelor Scripturi va lucra totdeauna după cea mai deplină capacitate a sa, ca să interpreteze Scriptura avînd în vedere întreaga Scriptură. De la toate cărțile Sfințelor Scripturi se așteaptă să îplinească sarcina, scopul hermeneutic, dar numai dacă li se îngăduie să devină active în totalitatea lor în interpretarea unei singure cărți, sau a unei părți a ei, fiecare parte, sau fiecare carte, are o funcție hermeneutică în interpretarea întregului.

D. Popa

„Inchetearea referatului „Principii de Interpretare Biblică”, prezentat la Conferința de Orientare din mai 1977.

In cursul vremilor

„Veți înțelege în totul lucrul acesta în cursul vremilor”.

Ter. 23,20

Profeții Ieremia își exprimă prin aceste cuvinte încrederea nestrămutată în realizarea integrală a planurilor Celui Atotputernic. Unda inspirației sacre îi pune pe limbă cuvinte de aur, a căror adâncă filozofie străbate veacurile, aducând pînă la noi sensuri ce proba timpului le-a demonstrat fără încetare. Experiența anilor săi de slujire l-a determinat să creadă în împerechierea enigmatelor pe măsura scurgerii timpului. Și acest rezultat al practicii îl pune în situația de a asigura cu tărie pe contemporani că mai târziu, încetul cu încetul, prezentele taine se vor desluși total!

Timpul e marele dascăl care l-a educat întotdeauna pe om și o va face la fel în vecii vecilor. Mintuitorul încerca să-l convingă pe Simon Petru de necesitatea spirituală a spălării picioarelor, afirmînd: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.” Timpul îndeplinește însă și alte funcții, pe care Cuvîntul lui Dumnezeu le relevă cu toată claritatea; el este și un mare judecător al acțiunilor omenești, în sensul că trecerea lui amplifică răspunerile morale, fiecare din noi avînd de trecut noi examene în desfășurarea progresivă a anilor.

Expunerea de față vrea să încerce cu sfială descifrarea acestui adevăr din vastul material al revelației

dumnezeiești. Vom începe amintind un eveniment din viața patriarhului Avraam, așa cum e raportat în cartea Genezei, capitolul 17, versetele 15-19. Dumnezeu i-a făgăduit slujitorului Său că va avea un fiu din nevasta lui, Sara, că astfel el va fi strămoșul unor uriașe mulțimi. Judecînd după vîrsta sa ajunsă la 99 ani și după imposibilitatea fi-rească pentru Sara de a procrea la o vîrstă așa de tîrzie, Avraam „a ris” în inima lui.

Au trecut secole și timpul a confirmat veracitatea făgăduinței divine de odinioară. Urmașii patriarhului deveniseră un popor, un mare popor, stăpînitor al țării unde curge lapte și miere. Dar, vai! Apostazia are urmări nebănuite! „Laptele și mierea”, nu le aparțineau căci cetroitorii cruzi pustiau totul și aduceau poporului ales cea mai grozavă nenorocire. Dumnezeu în nemărginita-I îndurare interveni și Se arătă lui Ghedeon; El îi incredințată sarcina să elibereze pe poporul Israel cu puterea de care dispunea, ajutorul ceresc fiindu-i în totul asigurat. Omul chemat e dispus să abordeze cu seriozitate dificila sa misiune. Dorea totuși certitudinii. Așa că urma să facă niște experiențe, care să-l convingă o dată mai mult de autenticitatea descoperirii. Un val de lînă a așezat pe cîmp pentru o noapte: dimineața, lîna trebuia să fie umedă,

iar cîmpul uscat. Așa și numai așa urma să știe, fără dubii că Domnul va izbăvi pe Israel prin mîna sa, cum a spus. Proba s-a realizat întoemai. Dar Ghedeon nu se opri; el mai dorea un argument. Noaptea următoare trebuia să lămurească lucrurile. Acum să se întimpla invers: lîna să rămînă uscată, iar cîmpul să fie umed. Și Dumnezeu i-a făcut pe plac.

S-au scurs apoi mulți ani. Împăratul Ezechia s-a îmbolnăvit grav. După o serie de experiențe glorioase, evlaviosul conducător a fost anunțat de către Dumnezeu prin profet că va muri curînd. Ezechia n-a fost de acord cu planul lui Dumnezeu vizînd acest sfîrșit prematur și cu lacrimi fierbinți a implorat îndurare. Dumnezeu a renunțat la hotărîrea Sa, adăugînd încă cincisprezece ani la viața muribundului. Apoi Isaia i-a comunicat decizia cerului: „Ți-am auzit rugă-eiunea și ți-am văzut lacrimile. Iată că te voi face sănătos; a treia zi te voi sui la Casa Domnului.” (2 Imp. 20,1-11). Ezechia l-a întreat pe Isaia: „După care semn voi cunoaște că mă va vindeca Domnul și că mă voi sui a treia zi la Casa Domnului?” (vers. 8). Luminoasa perspectivă o dorea precedată de un semn întăritor. Dumnezeu făcu întoemai și luă în seamă chiar preferința acestuia, umbra mutîndu-se îndărăt cu zece trepte pe cadranul

solar al lui Ahaz. Și astfel o modificare la dimensiuni cosmice e operată la cererea expresă a unui pămintean.

O altă scenă istorică, din vremea lui Ahaz, împăratul lui Iuda, urma să aibă acum loc. Reținem că împăratul Siriei și Pecah, fiul lui Remalia, împăratul lui Israel, s-au coalizat pentru zdrobirea Ierusalimului. Domnul i-a vorbit de fapt nedemnului Ahaz prin profetul Isaia și în imensa Lui dragoste pentru Ierusalim a făgăduit că invazia nu se va produce, ci inamicul se va întoarce acasă fără succes. Atitudinii sceptice a împăratului Ahaz profetul îi răspunde: „Cere un semn de la Domnul, Dumnezeul tău; cere-l, fie în locurile de jos, fie în locurile de sus.” (Isaia 7,11).

Depășind timpurile vechi ajungem în era nouetamentală. Preotul Zaharia îndeplinea serviciul tămărierii în Templul Domnului. O manifestare cu totul neobișnuită i-a întrerupt activitatea, într-o contopire de măreț și înfricoșător. Gabriel, îngerul cel luminos care stă înaintea lui Dumnezeu îi aduce vestea cea bună a nașterii unui mare om — Ioan Botezătorul. O naștere ce va stârni bucurie generală, pentru că cel făgăduit va realiza în popor o reformă de proporții. Înarmurii de neașteptatului spectacol și uluiț de incredibilă veste, încăruntatul preot întrebă: „Din ce voi cunoaște lucrul acesta? Fiindcă eu sînt bătrîn și nevastă-mea este înaintată în vîrstă.” (Luca 1,18). Întrebarea primește răspuns: „Iată că vei fi... mut, pentru că n-ai crezut cuvintele mele.” (vers. 20).

Am observat patru cazuri din Vechiul Testament și unul din Noul Testament. Dumnezeu nu-l sancționează pe Avraam pentru risul lui în fața făgăduinței rostite. Lui Ghedeon îi răspunde pe plac, salvîrșind minunile cu lina ca semne ale providenței de care acesta urma să fie călăuzit în luptă. La între-

barea lui Ezechia, Dumnezeu face o minune la scara sistemului solar, dîndu-i în acest fel o probă evidentă de împlinirea promisiunii. Mai mult, pe Ahaz, care nu cere nici un semn și nici nu vrea să ceară, Domnul îl imbie: „Cere un semn, cere-l... oriunde!”

Cînd Zaharia cere un semn că se vor împlini cuvintele îngerului, i se dă, într-adevăr un semn, muțenia pînă la nașterea pruncului, dar acest semn e o pedeapsă, căci i se reproșează: „Pentru că n-ai crezut cuvintele mele...”

Personajelor de altădată li se acceptă cererile și li se arată îngăduință; omul Noului Testament plătește pe loc. Pentru ce? O nedreptate? O părtinire? Dumnezeu nu mai are răbdare? Nu! E cursul vremilor, care nu poate scuza.

Domnul Isus Hristos vorbea licențierilor și noroadelor: „S-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi!” dar Eu vă spun...” și minia, și jîgnirea vor fi pedepsite cu moartea veșnică. (Mat.5,21). „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu comiți adulter!” dar Eu vă spun că orișicine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și păcătuit cu ea în inima lui.” (vers. 27). „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu juri strîmb!” dar Eu vă spun: „Să nu jurați... nici pe cer, nici pe pămînt.” (vers. 33).

„S-a zis celor din vechime” — „dar Eu vă spun”. Adică nu vă spun contrariul, nici altceva. Nu vă spun mai puțin, ci mai mult. Departe de a slăbi exigența preceptelor date anterior, „celor din vechime”, Mintuitorul o sporește. El ridică ștacheta la un nivel mai înalt, cursul vremilor nefiind deloc regresiv.

Copilăria omenirii a trecut demult. S-a dus și tinerețea. Nu e oare normal ca în veacul maturității Dumnezeu să aibă față de cel credincios pretenții maxime? „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult...” (Luca 12,48). „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina străluci-

toare, a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei.” (Prov. 4,18).

Duritatea mesajului pe care-l trimite Dumnezeu Bisericii Laodicea șochează pe mulți. De ce să șocheze?! Un nivel spiritual care era apreciabil în veacuri de demult devine îngrijorător acum, la apogeul vremurilor. Biserica Laodicea dispune de un formidabil patrimoniu de lumină cerească, fără precedent. Raportat la acesta, gradul de viață și credință e cu totul neindestulător. Astfel se explică asprele reproșuri din Apocalipsa lui Ioan 3,15-17.

Botezat în anul 27 al erei creștine, Isus Hristos expunea predica de pe munte curînd după aceea. „Cei din vechime” trăiseră în mileniul al treilea de la facerea lumii: Avraam s-a născut în anul 2.008. Conform cronologiei biblice Ghedeon la citeva secole mai tîrziu. O seurgere de 14-19 secole. De la lucrarea Domnului Hristos pe pămînt și pînă la noi au mai trecut aproape 20 de veacuri.

Există persoane care-și scuza slăbiciunile și gusturile regretabile arătînd la greșelile lui Noe sau ale lui David. Le vom spune nu numai ce zice Dumnezeu, adică ceea ce ne cere Cuvîntul Său. Le vom atrage atenția și la curba ascendentă a timpului, cu toate implicațiile ei. În contextul acestui studiu e bine să ne gîndim și la răspunderea noastră în veacul al XX-lea, nouă toate veacurile scurse fiindu-ne hotărîtoare lecții.

Să amintim, în fine cuvintele apostolului Petru: „Deci... ce fel de oameni ar trebui să fiți voi? (2 Petru 3,11). Ce am putea răspunde astăzi de la înălțimea comandamentelor acestor solemne zile pe care le trăim?

Pastor

Radu M. Ștefan

IMPORTANTA ÎNCHINĂRII

Atunci cind totuși, cu toată mîrginirea noastră, putem prinde o slabă lierare despre Dumnezeu, despre puterea, marea și slava Sa; cind cugetăm la bărbații care au stat chiar în prezența Celui Prea Înalt cum au fost Moise, Isaia, ap. Pavel și alții și îi vedem prosternuți în adorare, apoi schimbați pentru totdeauna în urma acestei experiențe pe care au secotit-o cea mai deosebită din viața lor; atunci cind observăm respectul și adorarea ingerilor, ascunzindu-și fața, precum și a altor făpturi cerești a căror bucurie eternă este de a striga: Sfint, Sfint, Sfint... atunci cind vedem toate aceste lucruri, numai atunci vom putea pricepe importanța închinării cît și serviciului închinării și a necesității acordării acestora cuvenite considerații. Pentru o mai bună înțelegere să privim serviciul închinării, sub două aspecte și anume: însemnătatea ei (importanța) și atmosfera închinării.

ÎNSEMNĂTATEA SAU IMPORTANȚA ÎNCHINĂRII

Un dicționar ne spune că prin închinare se înțelege „stimă, cîns-te, respect, omagiu, devoțiune, adorare, venerație. Închinarea are de a face cu actele omagiului adorării și ale serviciului religios”. Această definiție este fără îndoială corectă.

Să încercăm însă a privi însemnătatea acestui act din diferite puncte de vedere, reflectînd în primul rînd asupra închinării ca fiind o „apreciere”. Pornind așadar de la un vechi înțeles al cuvîntului, care subînțelege „recunoașterea meritului altuia”, închinarea este răspunsul spontan, plin de venerație și bucurie al sufletului în fața Dumnezeului revelației creștine, al creațiunii și rîscumpărării.

Elementul inițial al închinării este deci o consecvență recunoașterea a celui mai scump Părinte, Mărețul Creator a tot ceea ce există în microcosmosul și macrocosmosul Creațiunii Sale și „aprecierea” Unuia mai nobil și bun decît sintem noi. Se poate spune că închinarea este o jertfă și că apre-

Coconcea Octavian

Secretar
de
Redacție

cierea ei se relevă în mod natural pe sine în dăruire. Închinarea este dăruirea noastră înșine lui Dumnezeu. Noi îi prezentăm gîndurile noastre, poacănta, mulțumirile și aspirațiile noastre. La toate acestea mai putem adăuga talentele, timpul și mijloacele noastre. Se mai poate sublinia totodată și faptul că închinarea înseamnă comuniune și că acesta ar fi aspectul suprem al închinării.

Însăși Sfînta Scriptură ne ajută să ne facem o idee de ansamblu în ce privește concepția despre închinare. Psalmul 95,2 ne vorbește despre laudă și preamărire; versetul 6 ne atrage atenția asupra modului în care să ne prezentăm, în timpul închinării, acela de a ingenuchia; psalmul 96,8 menționează darurile ca fiind o parte din închinarea noastră; Apocalipsa 19,5,6, ne vorbește despre laudă; 15,2,3 despre muzică; 4,8—10 despre adorare.

Spiritul Profetic extinde ideea despre închinare. Astfel citim: „Toate serviciile divine trebuie să fie conduse cu solemnitate și frică de Dumnezeu ca și cum ne-am afla chiar în prezența vizibilă a Domnului oștirilor”. (5T/493).

Vorbînd apoi despre o ascultare din toată inima de toate cuvintele Sale, zice: „aceasta este adevărata închinare”. (9T/156). Iată dar doada unei veritabile închinări. Ori care altă închinare care nu conduce în această direcție este o curată prefăcătorie, este fără valoare și fără însemnătate, ar fi ideea de ansamblu a Inspirației divine.

Închinarea este deci actul apropierii de Dumnezeu; este chiar calea apropierii de El. Este o întîmpinare personală și demnă a lui Dumnezeu. Și dacă închinarea înseamnă toate acestea, dacă serviciul închinării din Sabat este unul dintre mijloacele de bază pentru o întîlnire deosebită cu Dumnezeu, ce sublimă responsabilități avem noi!

Printr-o îndrumare specială dată credincioșilor noștri, putem vedea importanța serviciului închinării exprimată în următoarele cuvinte: „Dacă nu se vor imprima în sufletul credinciosului idei corecte cu privire la adevărata închinare și a respectului lucrurilor sfinte, aceștia vor inclina tot mai mult să pună lucrurile sfinte și veșnice pe aceiași treaptă cu lucrurile profane și astfel aceia care mărturisesc adevărul să devină o ofensă pentru Dumnezeu și o ocară pentru credință”. (5T/500). Serva Domnului spune că „vrăjmașul sufletelor este permanent la lucru ca să nimicească credința noastră în caracterul sacru al închinării creștine”. (5T/496). Și tot pe aceeași pagină ea scrie:

„Simțul moral al celui ce vine să se închine în fața lui Dumnezeu trebuie înobilat, curățit și sfințit. Aceste aspecte au fost neglijate într-un chip întristător. Însemnătatea lor a fost trecută cu vederea și ca urmare lipsa de respect și a ordinii a crescut în comunitate, iar Dumnezeu a fost dezonorat.

Dacă cei care dirijează serviciile închinării nu au o idee mai înaltă despre aceste lucruri ce se poate aștepta oare atunci de la ceilalți? N-ar trebui să se mai vadă nicidecum persoane care, cu toate că se găsește în prezența lui Dumnezeu sub ochiul veghetor al Său, rid, șoptesc, gesticulează, simt nepăsători, ușuratici și neatente. Rar li se spune că predicatorul este trimisul lui Dumnezeu, că solia pe care o aduce el este mijlocul lui Dumnezeu pentru mintuirea noastră și că, pentru toți care au privilegiul să-l asculte, e un miros de viață spre viață sau un miros de moarte spre moarte". (1.T.176).

„Mă simt deseori întristată”, cîm în continuare, „cînd intrînd în casa unde se aduce închinare lui Dumnezeu, văd neorînduita îmbrăcăminte a femeilor și bărbaților. Dacă ar fi să se socotească inima și caracterul acestor închinători după cele din afară, atunci cu siguranță că nu s-ar afla nimic cerese în ei. N-au nici o idee de rînduială, simplitate și purtarea nobilă pe care o cere Dumnezeu de la toți aceia care vin să se închine în fața Sa...”

„În mintea unora, nu sînt mai sfînte eugctările privitoare la Casa lui Dumnezeu, decît la oricare alt loc de rînd. Ei intră în Casa lui Dumnezeu în haine murdare și dezordonate. Asemenea persoane nu-și dau seama că vor veni în fața lui Dumnezeu și a sfinților Săi ingeri. Și în această privință trebuie să aibă loc o temeinică schimbare în toate comunitățile noastre... Din cauza necuviinței în atitudine, îmbrăcăminte și purtare, din cauza lipsei de solemnizare sufletească, Dumnezeu a întors deseori fața Sa de la cei ce erau adunați să I se închine”. (Id. p.179).

Am putea desigur cita multe alte afirmații asemănătoare care să accentueze cu pregnanță importanța serviciului închinării.

Este bine să fim mai atenți în ce privește importanța serviciilor divine, în sensul de a le da atenția și respectul cuvenit, de a ne îmbrăca sufletul și întreaga ființă în solemnitatea cerului precum și a fi prezenți în locul destinat închinării.

Nu de mult priveam un tablou care m-a impresionat profund. Pictura înfățișa un interior al unei biserici impunătoare. Frumos ornamentată, cu un amvon mare, cu pastorul vorbind la amvon, sala era plină de închinători. Lucrul cel mai important însă era că și Domnul Hristos personal se afla în sală, dar în loc să se găsească la amvon stătea în spatele sălii, cam în penumbra, alături de alți închinători.

Această imagine m-a determinat să reflectez profund, căci dacă în serviciul închinării noastre nu avem prezența lui Dumnezeu, de fapt nu avem nimic. Acesta este motivul pentru care serviciul închinării este extrem de important.

Nu se poate să închei această scurtă meditație pînă nu amintesc un alt aspect important al închinării care se pare că se situează pe primul loc și este modul în care serviciul închinării, închinarea în sine, reușește să determine punerea în practică a principiilor învățate. Aceasta ne atrage în mod deosebit atenția asupra unui alt lucru și anume:

ATMOSFERA INCHINĂRII

Cred că mulți se întrebă ce se poate înțelege prin „atmosfera” închinării. Este cumva vreo ceremonie impresionantă, vreo manifestare strălucitoare, o biserică măreață, vreun cult solemn și fascinant, vreo procesiune impunătoare, picturi, sculpturi, etc.? Desigur că nu, dar unele din aceste elemente își au desigur locul lor în serviciul și atmosfera închinării noastre. Atmosfera închinării este „ceva” pe care credincioșii o simt, ceva care se respiră. Este ceva în care Cineva este prezent și care face ca ansamblul să fie plăcut, cald, atrăgător, impresionant, spiritual, care amplifică plăcuta ambianță frățească, ceva care topește zgura răutății sufletului, distrugînd păcatul chiar înainte de a se naște. Atmosfera închinării trebuie să fie atmosfera cerului aceea în care ființele cerești slujesc și slăvesc pe Creator. Ce mare și înfricoșată răspundere avem în privința aceasta fiecare dintre noi, căci așa cum o vom face prin tot ceea ce sîntem, gîndim și realizăm, va fi ea.

Ca un coșmar nedorit pentru închinător va fi întotdeauna orice sau oricine tulburat atmosfera închinării. În studiu și rugăciune inima este în legătură cu Dumnezeu, în comuniune cu El, în conrorbire cu El. Inima I se destăinuie, își spune păsurile și nevoile, dorințele și planurile, auzînd în același timp șoptirea divină. Sufletul urcă neîncetat culmile infinitului spre a găsi mana cerească pe care Cel Atotputernic a pregătit-o în înălțimi. Și numai cine eutează sacrifică și caută, o va afla. Tot ceea ce deranjează această ascensiune a închinării, trebuie înlăturat, ca sufletul să-și poată găsi odihna în Dumnezeu.

Ne aducem aminte de șederea lui Moise pe munte împreună cu Dumnezeu, cu ocazia primirii Legii. Ce sublimă trebuie că a fost atmosfera aceea! După ce el a coborît din nou în mijlocul popoului față îi strălucea. A fost chiar nevoie ca Moise să-și acopere fața cu o maramă cînd vorbea popoului. Dacă atmosfera închinării nu are pe Dumnezeu în mijlocul ei, desigur niciodată nu ne va străluci lumina. Selipirile cerului nu vor atinge ființele noastre roase și slăbite de păcat. În ce privește atmosfera adunărilor noastre inspirația Spiritului Profeției spune: „Adu-

nările noastre ar trebui să fie extrem de interesante. Ele ar trebui să fie pătrunse de atmosfera cerului”. M. VI, 609. Ce înalta răspundere este aceasta!

Atmosfera unui serviciu divin poate fi ușor deranjată. Prin modul prezentării, adică prin felul în care vorbim, în care ne comportăm față de frați și surori, în care dăm atenție copiilor. Gesturile, privirile, zimbetele manierele, joacă un rol deosebit de important; cum cîntăm și cum stăm în timpul rugăciunii, să zicem „modul aderenței” noastre la serviciul la care participăm, ansamblul tuturor acestor factori amintiți mai sus, determină atmosfera închinării noastre. Sufletul va simți întotdeauna dacă a fost atins sau nu cu cărbunele altarului sau dacă a păgubit, dacă a fost înălțat sau coborît, dacă a fost hrănit sau lipsit, dacă s-a înfilit sau nu cu Cel, pe care I-a derit, pe care L-a visat și așteptat.

Este ușor de înțeles că în ce privește atmosfera serviciilor divine avem multe lucruri la care să renunțăm și foarte multe pe care trebuie să le includem în practicele noastre, în așa fel ca ele să respire întotdeauna atmosfera cerului.

Un rol, de asemenea, extrem de important, îl joacă cîntările cit și modul în care ele sînt alese și executate. Dacă imnurile și cîntările sînt bine plasate, cu solemnitate, seriozitate și inspirator executate ele vor satisface întotdeauna nevoile spirituale ale adunării. Așa după cum știm, muzica este unul dintre cele mai eficiente mijloace pe care Dumnezeu le folosește spre a conduce pe păcătoși la mintuire. Și dacă aceasta este ca o unealtă în mina Cerului, cit de atenți ar trebui să fim noi în ce privește executarea ei.

Locul închinării, este și el de asemenea important. În biserica în care John Wesley a ținut prima sa predică, se pot citi gravate în mizaicul intrării, următoarele cuvinte: „Intrați pe această ușă, ca și cum pozeau ar fi de aur și fiecare din pereți din mărgăritare de mare preț nespuse de costisitoare, ca și cum un cor în uniforme de foc ar cînta înăuntru, fără strigăte, turburare sau șoptiri, ci în liniște deplină, căci Dumnezeu este aici.”

În ce fel s-ar putea rezuma această meditație privind importanța închinării? Fiecare este invitat să reflecteze. Desigur, respectuos iar nu rece, solemn dar nu trist, posac, lipsit de bucurie; demn dar nu formal; frumos dar nu pompos; cald și nu obișnuit sau casual. Într-o desfășurare, liniștită, eu alte cuvinte decent și în ordine, iar nu mecanic și pompos. Elevant, stîlat, astfel încît sufletul să se simtă alături de Dumnezeu, cu și lingă Acela pe care-L dorește, imaginează; pe care-L cheamă și caută din zori pînă-n apus, pe care-L așteaptă.

Duhul Sfînt a călăuzit nașterea Domnului Hristos și viața Sa fără păcat (VI)

Puțini sînt aceia care au înțeles taina lăuntrică a vieții lui Hristos. Cu toate acestea, o sensibilitate spirituală deosebită a făcut în stare pe Ioan Botezătorul să descopere că „Lui, Dumnezeu nu l-a dat Duhul cu măsură”. (Ioan 3,34). Cum a putut Isus în firea Sa omenească să învingă pe Satana? Serva Domnului cu privire la puterea ascunsă a Domnului nostru ne spune: „El a fost pregătit pentru luptă prin lucrarea lăuntrică a Duhului Sfînt... Domnul Hristos a putut rezista păcatului odinioară, după cum și astăzi noi îl putem birui numai prin lucrarea puternică a celei de a treia persoană a Dumnezeuirii.”

Isus a coborît în mijlocul păcatului pentru a trăi o viață fără de păcat, prin Duhul Sfînt, și apoi să ofere această viață, fără pată, lui Dumnezeu „prin Duhul cel veșnic” așa ca păcătosul să poată birui păcatul cum El Însuși l-a biruit — prin Duhul.

Fără lucrarea regeneratoare a Duhului Sfînt care să ducă la nașterea din nou și care să ofere o viață nouă, n-ar exista nici o cale prin care să ni se transmită binecuvîntările crucii. Importanța Duhului Sfînt depășește orice recomandare. Ce valoare ar fi avut de pildă pentru noi faptul că Singurul născut al lui Dumnezeu S-a umilit pe Sine Însuși, a suportat ispitele unui vrăjmaș iscusit și a murit El cel drept pentru cei nedrepti, dacă Duhul nu ar fi fost dat ca un agent regenerativ pentru a face cu efect în cazul nostru cele lucrute de Mintuitorul?

Așa cum Isus a venit să descopere pe Tatăl, tot astfel Duhul vine să înfățișeze viața lui Hristos. A cunoaște pe Tatăl și pe Fiul înseamnă viața veșnică căci însuși Isus a declarat: „Viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine

singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17,3). Dumnezeu, cel Atotștiutor, nu îngăduie nici un înlocuitor iluzoriu, căci fără această cunoaștere, toată învățătura ar da greș. Dumnezeu măsoară valoarea morală a copiilor Săi prin cunoștința noastră despre El. Valoarea unui credincios este apreciată în ceruri după capacitatea inimii de a cunoaște pe Dumnezeu și tocmai această cunoștință este sursa din care izvorăște toată puterea.

Datorită faptului că puterea vine dintr-o profundă cunoaștere de Dumnezeu, Lucifer folosește toate artificiile sale spre a ne determina să credem că Dumnezeu nu ne iubeste cu adevărat, și că iubirea Lui în anumite situații acoperă mîndria pe care el, Satana o atribuie lui Dumnezeu. Această înșelăciune teribilă stă chiar la temeliea marelui controversat. Isus a părăsit cerul pentru a onora pe Dumnezeu printr-o interpretare corectă a iubirii Sale, iar Duhul Sfînt continuă această lucrare. Lucrarea Duhului a fost lămurită clar de Domnul Hristos: „El nu va vorbi de la El... și Mă va proslăvi.” Așa cum Domnul Hristos a venit să proslăvească pe Tatăl prin descoperirea iubirii Sale infinite, tot astfel Duhul a venit să proslăvească pe Hristos.”

Ca să cunoaștem pe Hristos trebuie să înțelegem unitatea Sa din veșnicie cu Tatăl. În felul acesta Duhul ne conduce în tot adevărul, căci Duhul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu. (1 Cor. 2,10). Explicînd pre existența Domnului Hristos, sora White spune: „Se cere o sensibilitate sfințită pentru a înțelege și a recunoaște existența lui Hristos înainte de a fi imbrăcat divinul cu umanul. Pre existența lui Hristos, poartă mintea înapoi prin veacurile fără sfîrșit.

Ea nu poate fi socotită în cifre. Domnul Isus Hristos divinul Fiul al lui Dumnezeu a existat din veșnicie fiind o persoană distinctă și totuși una cu Tatăl. Din veșnicie a fost o unitate completă între Tatăl și Fiul. Erau doi dar puțin lipsea ca să nu fie identici; erau doi în individualitate, însă erau una în spirit, în inimă și în caracter.”

Domnul Hristos n-a venit în lumea noastră ca fiind independent. Tatăl și Duhul Sfînt L-au trimis. Isaia citează pe Domnul cînd zice: „De la obîrșia acestor lucruri am fost de față. Și acum Domnul Dumnezeu M-a trimis cu Duhul Său”. (Is. 48,16).

Deși Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, Însuși Hristos a ales să Se unească prin Duhul cu familia omenească pentru a deveni Fiul al omului și Fiul al lui Dumnezeu. „Hristos a acceptat natura omenească atunci cînd neamul omenească fusese slăbit de patru mii de ani de păcat... Hristos Și-a însușit natura omenească cu un preț infinit, pe un drum dureros, de neînțeles atît pentru îngeri cît și pentru oameni.”

Facem bine să reținem totdeauna faptul că „Hristos n-a încetat să fie Dumnezeu atunci cînd a devenit om”; și totuși, ca om, El n-a exercitat nici o putere pe care omul n-o poate avea. El a depins de Duhul Sfînt pentru a birui ispita în același fel în care un copil născut de curînd trebuie să depindă de o putere din afară și de sus. Vrăjmașul a fost biruit de Hristos în natura Sa omenească. Puterea dumnezeirii Mintuitorului a fost ascunsă. El a biruit în natura omenească sprijinindu-Se pe Dumnezeu pentru putere. Acesta este privilegiul tuturor. Tăria atotputernică a Duhului Sfînt este în apărarea oricărui suflet pocăit. Prin lucrarea cea puternică a Du-

hului Sfint va fi învinsă și supusă guvernarea Satanei.

Pentru a cunoaște mai bine pe Domnul trebuie să avem în considerație întruparea Sa. Faptul că Dumnezeu S-a manifestat în felul acesta în natură omenească este desigur o taină și fără ajutorul Duhului Sfint nu putem spera să înțelegem acest subiect.

Cu toate acestea ucenicii Domnului Hristos născuți din nou nu numai că pot ajunge să cunoască unirea naturii divine cu cea omenească în Fiul Său, dar pot și experimenta această unire în ei înșiși. Divinul și umanul sînt unite în acela care are Duhul lui Hristos. Odată cu darul Duhului Sfint Dumnezeu ne atribuie și viața lui Hristos. Atribuirea Duhului este atribuirea vieții lui Hristos.

Satana a adunat pe toți fiii întinericului într-un efort disperat pentru a zădărnici nașterea din Betleem. El a răcnit ca un leu legat și sfidător și a pretins puterea asupra trupurilor și sufletelor oamenilor. Timpul lucrării personale a lui Hristos printre oameni, a fost timpul celei mai mari activități pentru forțele întinericului, care la fiecare pas, se străduiau să conteste lucrarea lui Hristos. Însuși șarpele a făcut pe Hristos ținta tuturor atacurilor iadului.

Arhivrajmașul a încercat să anuleze îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, astfel ca El să abandoneze lumea în favoarea sa, adică a Satanei. El s-a străduit să facă pe păcătos atât de dezgustător, de necurat și de respingător, încît această stare să scribească simțurile Celui Atotputernic. Corpul ființelor omenești devenise locașul demonilor. El insulta și ultragia cerul. Situația a devenit atât de scandaloasă încît lumile necăzute așteptau să vadă pe Iehova ridicîndu-Se pentru a nimici pe păcătoși — Și dacă Dumnezeu ar fi făcut lucrul acesta, Satana era gata să arunce ocară asupra lui Dumnezeu și să-și extindă răzvrătirea și în lumile de sus. Chiar în mijlocul acestei crize Fiul lui Dumnezeu a venit cu solia harului divin.

Văzînd că Hristos rezista pînă la extrem, Satana îi prezentă în pustie cea mai ademenitoare din cele trei ispite. El încercă să-L corupă și să facă o înțelegere cu Fiul lui Dumnezeu pentru a-I inspira toate pretențiile sale. Pentru un moment ochiul lui Isus S-a

oprit asupra slavei prezentată înaintea Sa; dar S-a întors și a refuzat să mai privească acel spectacol atrăgător. Atunci s-a manifestat indignarea divină a lui Hristos și El porunci Satanei să se retragă: „Înapoia Mea!”

Ucenicii lui Hristos din zilele noastre constituie ținta deosebită a miniei celui rău. Ei au de luptat desigur cu puteri supranaturale, împotriva ispitelor, dar sînt asigurați și de un ajutor supranatural. Alături de ei nu sînt numai îngeri. Duhul Sfint, reprezentantul Căpeteniei oștirii Domnului vine să dea tot ajutorul. Ingerii sub supravegherea Duhului Sfint resping forțele întinericului. Siguranța noastră constă în a fi înformați că îngerii cei răi, dacă li s-ar îngădui, ar putea să ne ia mintea ca turbure și să răstoarne timpurile ca să ne distrugă viața. Și atîta timp cît sîntem în necunoștință cu privire la șiretenia lor, ei vor avea un avantaj aproape de neconcept.

Serva Domnului ne spune: „Invit pe slujitorii lui Hristos să imprime în mintea tuturor aceluia cu care vin în contact, adevărul cu privire la lucrarea îngerilor. Orice copil al lui Dumnezeu trebuie să cunoască luptele nevăzute care se dau în jurul nostru — bătăliile dintre puterile binelui și ale răului.

Fiecare în parte hotărăște dacă se va bucura de însoțirea îngerilor sfinți sau se va supune ispitelor celui rău. Aceia care se întorc de la învățăturile clare ale Scripturii și de la puterea convingătoare a Duhului lui Dumnezeu, se așează sub stăpînirea îngerilor răi. Fără îndoială că atunci cînd Legea lui Dumnezeu nu este respectată biserică va suferi și o mai mare parte din ea decît putem noi anticipa, va ceda amăgirilor și ispitelor celui rău.

Este locul să amintim că îngerii cerului nu vin pe pămînt să conducă și să pretindă închinare ci să coopereze pentru înălțarea fiilor cerului. Ei secondează eforturile noastre pentru a preamări împărăția lui Hristos și se bucură de succesul nostru în cele spirituale. Ori de cîte ori sufletele noastre se supun influenței iubitoare și conducătoare a Duhului lui Dumnezeu sub activitatea acestor îngeri, este mare bucurie în ceruri.

Ce motive a condus pe Hristos să părăsească bucuriile cerului și

să întîmpine niște inimi ostile? El a prevăzut o împărăție a „neprihănirii, păcii și bucuriei în Duhul Sfint.” (Rom. 14,17). El dorește ca noi să împărțăm viziunea Sa.

Bucuria în Duhul Sfint trebuie să aparțină ucenicilor lui Hristos chiar acum. Noi trebuie să sesizăm inspirațiile Duhului lui Dumnezeu. Cum putem recepționa Duhul Mîntuitorului nostru? Meditînd asupra vieții fără păcat a lui Hristos și la jertfa de pe Calvar, putem deveni înnoștrați cu Duhul Sfint. Contemplînd învățăturile și suferințele Sale, noi putem deveni mai profund plini de Duhul care a susținut pe Mîntuitorul nostru. Tot ceea ce este mai sensibil în inimă va răspunde atunci la contemplarea lui Hristos pe cruce.

Ca Emanuel — Dumnezeu cu noi — Isus a simțit încercările și a suportat ispitele noastre. El a luat asupra Sa natura omului cu toate posibilitățile ei de a cădea în ispită. El a fost un om supus încercării. Dacă n-ar fi fost ispitit în toate lucrurile în care este ispitit și omul, atunci n-ar fi fost nici o posibilitate de cădere pentru El. Dumnezeu a îngăduit ca El să facă față primejdiilor vieții ca și oricare alt suflet omenesc, cu riscul de a cădea și a fi pierdut pentru veșnicie. Isus cunoștea riscul asumat; El a fost ispitit în ceea ce a suferit și în același timp s-a temut. (Evr. 2,18; 5,7). Mîntuitorul nostru, dependent de puterea Tatălui Său pentru a face față vrăjmașului, s-a rugat pentru puterea reinnoitoare a Duhului Sfint și a primit zilnic un botez proaspăt al Său.

Atunci cînd medităm la predica de pe munte, la interpretările Domnului cu privire la Scripturile Vechiului Testament, la parabolele și minunile Sale, începem să cunoaștem cu adevărat principiile care susțin învățăturile Sale. El declara: „Eu sînt calea, adevărul și viața.” (Ioan 14,6). Pe deplin stăpînit de Duhul, El spunea ucenicilor Săi: „Cuvintele pe care vi le spun sînt duh și viață.” (Ioan 6,63).

Deși nu le-a prezentat într-un mod amănunțit, El a învățat adevăruri de primă importanță cum ar fi libertatea alegerii îndreptățirea și sfințirea prin credință, ascultarea prin credință și transformarea ființei la a doua Sa venire.

Aceia care primesc Duhul Său vor reflecta obligat chipul Său. Isus avea o țință — să descopere dragostea lui Dumnezeu și să preamărească Numele Său.

Grecii care au venit să roage pe Filip: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus,” (Ioan 12,21), au auzit și ei strania exprimare a Domnului atunci când El trăia realitatea crucii: „Acum sufletul Meu este tulburat; și ce voi zice, Tată, izbăvește-Mă din acest ceas?” (Ioan 12,27).

Omenescul Domnului Hristos se da înapoi în ceasul părăsirii... El ezita în fața unei morți rușinoase și dezonorantă, dar n-a renunțat. Indiferent de urmări, El S-a hotărât să meargă înainte, înălțînd rugăciunea: „Tată, proslăvește-Ți Numele!” Atunci a venit un răspuns care a cutremurat văzduhul: „L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi.” Grecii care-L căutau au văzut norul, au auzit glasul, i-au înțeles însemnătatea și au recunoscut în Domnul Hristos pe Acela care le-a fost descoperit ca trimisul lui Dumnezeu. Cel Prea Înalt și-a pus sigiliul Său pentru a treia oară asupra misiunii Fiului Său. Aceasta a fost încoronarea dovezii Mesianității Sale.

Nimeni nu poate proslăvi pe Dumnezeu dacă n-are Duhul Său. Zelul pentru proslăvirea lui Dumnezeu este inspirat de Duhul Sfânt și numai lucrarea neîntreruptă a Duhului Sfânt îl poate sădi în suflet. „Tată proslăvește-Ți Numele”, a fost nota dominantă a vieții lui Hristos, și dacă noi îl urmăm pe El, aceasta va fi și nota dominantă a vieții noastre spirituale. Gînduri bune și simțăminte frumoase se spulberă adesea în zile de tensiune și apăsare. Dar Hristos și-a urmărit ținta. El știa că a preamări pe Dumnezeu însemnează ascultare. Viața Sa a atestat faptul că natura omenească unită cu cea divină, nu poate păcătui.

Orice precept sau profeție din Sfintele Scripturi, orice parabolă sau făgăduință, înalță într-un anumit fel pe Dulgherul din Nazaret deoarece însuși Duhul îl înalță. Nu se poate aștepta ca puterea ploii tîrzii a Duhului Sfânt să pună stăpînire pe urmașii lui Hristos cu un alt scop decît cu acela de a înalța pe Hristos și pe El, răstîgnit.

Pastor
Dumitrescu Nelu

Aspecte din timpul lucrărilor Comitetului Div. Euro — Africa, 10—17 Noiembrie, 1977

Între 10 și 17 noiembrie 1977, a avut loc, în Elveția, ședința Comitetului Executiv al Organizației Adventiste Diviziunea Euro-Africa. Lucrările acestui Comitet s-au desfășurat la Berna și apoi la Sanatoriul A.Z.S. „La Lignière” din Gland.

Din partea Uniunii A.Z.S. din țara noastră, au participat frații: Dumitru Popa, membru al Executivului acestui organism, și Nelu Dumitrescu, ca invitat.

La aceste lucrări au participat 55 de delegați din Europa, Africa și America. Din partea Conferinței Generale au fost prezenți frații: H. Emmerson, Trezorer al Organizației Mondiale A.Z.S. Conferința Generală și Alf Lohne, Vice-Președinte al Conferinței Generale.

Agenda lucrărilor, a cuprins probleme legate de viața și activitatea bisericii cum și aspecte ale vieții spirituale ale comunităților Culturii noastre.

În cuvîntul de salut al delegației noastre pe lingă un călduros și frățesc salut din partea frățietății advente din România, s-a adus și un cuvînt de mulțumire tuturor celor ce au simțit împreună cu noi în tragedia de la 4 martie 1977, și

care, prin ajutoarele trimise au demonstrat dragostea și împreună lor simțire.

Am fost bucuroși să auzim raportul pe care fratele Ludescher, președinte al Diviziunii Euro-Africa, l-a prezentat în urma vizitei făcute în iunie 1977 în țara noastră, împreună cu fratele R. H. Pierson, raport care a scos în evidență activitatea și viața bisericii A.Z.S. din România, cum și libertățile de care ne bucurăm în desfășurarea vieții și activității noastre bisericesti.

Putem spune că vizitele efectuate în țara noastră cum și participarea delegațiilor noastre la diferite întîlniri pe plan internațional, au contribuit la cunoașterea mai bine a realităților existente, la stringerea legăturilor frățesti, la prestigiul patriei noastre.

Toți participanții, în numele frățietății advente a căror delegații erau, au transmis un frățesc salut credincioșilor Culturii A.Z.S. din România.

Ne facem o plăcută datorie a transmite pe această cale tuturor, aceste plăcute sentimente frățesti.

Dumitru Popa

epistola

In ultimele numere ale revistei noastre am prezentat o serie de note și comentarii pe marginea capitolului 3 al epistolei către Evrei. În articolul de față vom încheia gândurile în legătură cu problematica legămintelor, prezentând o serie de declarații ale inspirației divine în legătură cu acest subiect.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. „Mintuirea ființelor omenestii este o lucrare vastă, care euprinde în această acțiune orice atribut al naturii divine. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-au legat împreună să facă pe copiii lui Dumnezeu mai mult decât biruitori prin El, care i-a iubit. Domnul este bun, îndelung răbdător și dorește ca nimeni să nu piară. De aceea El ne-a dat putere care să ne facă în stare să devenim biruitori”. (R.H. 1903).

Legământul milei. „Mintuirea celor păcătoși a fost totdeauna obiectul consiliilor din ceruri. Legământul milei a fost încheiat mai înainte ca temeliele pământului să fie puse. El există din veșnicie și este numit legământul cel veșnic. După cum este sigur faptul că n-a existat nici un moment când Dumnezeu să nu fi existat, tot așa de sigur este faptul că n-a existat nici un timp când să nu fie bucuria și plăcerea Ființei Divine ca să-și manifeste harul și

grația Sa față de fiii lui Adam”. (S.T. 1901).

Legământul harului. „După cum Biblia ne prezintă două legi, una schimbătoare și alta veșnică, una provizorie și cealaltă de neschimbat, tot așa sînt și două legăminte. Legământul harului a fost, la început, făcut cu Adam în Eden, atunci cînd după căderea lui, i-a fost dată făgăduința divină că sămînța femeii va zdrobi capul șarpelui. Pentru toți păcătoșii, acest legământ oferă iertare și harul susținător al lui Dumnezeu, pentru o viitoare ascultare prin credința în Isus Hristos. Lor le este de asemenea făgăduită viața veșnică cu condiția ascultării și credințioasei față de Legea lui Dumnezeu. În acest fel, patriarhii au primit nădejdea mîntuirii”. (P.P. 370).

Și-au dat mîna. „Înainte de a se fi așezat temeliele pământului, Tatăl și Fiul Se uniseră într-un legământ pentru rîscumpărarea celui păcătos, dacă el urma să fie biruit de Satan. Ei și-au dat mîna într-un legământ solemn, cum că Hristos se va face garant pentru neamul omenesc. Legământul acesta fusese împlinit de Domnul Hristos. Cînd pe crucea Golgotei a strigat: „S-a sfîrșit”, El Se adresase Tatălui. Înțelegerea fusese pe deplin împlinită. Acum declară: „Tată, s-a sfîrșit.

Am împlinit voia Ta, o, Dumnezeu! Am sfîrșit lucrarea de rîscumpărare. Dacă dreptatea Ta este satisfăcută, vreau ca și aceia pe care Mi i-ai dat, să fie cu Mine acolo unde sînt Eu”. (H.L.L. 611).

Nu o idee venită mai la urmă. „Planul pentru mîntuirea noastră nu a fost o idee venită mai la urmă, după căderea lui Adam în păcat. El a fost o revelație a tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Rom. 16,25). A fost o desfășurare a principiilor care au fost din veșnicii temelii tronului lui Dumnezeu. Dumnezeu și Hristos au știut de la început de apostazia lui Satan și de căderea lui Adam prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu n-a ordonat existența păcatului, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întîmpine această grozavă nenorocire. Atît de mare a fost iubirea Lui față de lume, încît a luat solemna hotărîre, de a da pe unicul Lui Fiu născut, „ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3,16; H.L.L. 17).

„Mai înainte ca temeliele pământului să fi fost puse, a fost făcut legământul ca toți cei ce vor fi ascultători, toți aceia care, prin harul nespuz de mare ce este pus la dispoziție, vor deveni sfinți în caracter și fără pată înaintea lui Dumnezeu, prin lucrarea acestui har, să fie copii ai lui Dumnezeu. Acest legământ făcut pentru veșnicie, a fost dat lui Abraam cu sute de ani mai înainte de venirea Domnului Hristos. Cu ce interes sfinți și cu ce intensitate a studiat Domnul Hristos, în trupul nostru, neamul omenesc, spre a vedea dacă noi sîntem dispuși să ne folosim de cele ce ne-au fost oferite” (F.C.E. 403).

Dumnezeu a suspendat executarea imediată a condamnării la moarte. „Fiului lui Dumnezeu I-a fost milă de căderea lui Adam și deci a fiilor Săi. El știa că Legea Tatălui Său este tot așa de neschimbătoare ca și El Insuși. El nu vedea decît o singură cale de scăpare pentru păcătos. El S-a oferit pe Sine Tatălui Său, ca o jertfă de ispășire în locul celor căzuți, spre a lua vina și pedeapsa asupra Sa, și să-i rîscumpere din moarte, murind El în locul lor, plătind astfel prețul rîscumpărării. Tatăl a consimțit să dea pe scumpul Său Fiu spre a mîntui pe cei păcătoși; și prin meritele și lucrarea mijlocirii Sale, El făgădui să primească din nou pe păcătos în grația Sa, și să redea sfințenia tuturor aceluia ce sînt dispuși a accepta, în dreptul lor,

către evrei

jerfta ispășitoare oferită lor cu multă dragoste și să asculte de Legea Sa. De dragul scumpului Său Fiul, Domnul Dumnezeu a suspendat executarea imediată a condamnării la moarte datorită păcatului și a încredințat Domnului Hristos, neamul omenesc căzut prin neascultare". (S.G. vol. III, 346—347).

Domnul Hristos invită pe Tatăl. „Sub puternicul impuls al iubirii Sale, El a luat locul nostru în univers și a invitat pe Conducătorul a toată ființa, să-L trateze ca reprezentant al familiei omenesti. El S-a identificat pe Sine cu interesele noastre, și Și-a descoperit pieptul ca să primească lovitura morții, a luat asupra Sa vina celui păcătos și pedeapsa ei, și S-a oferit pe Sine în locul păcătosului, ca sacrificiu desăvârșit pentru Dumnezeu. În virtutea jertfel Sale ispășitoare, El are puterea de a oferi păcătosului perfecțiunea neprihănirii Sale și o mintuire deplină. Oricine, deci, va crede în El ca un Mîntuitor personal, nu va pieri, ci va avea viața veșnică". (R.H. 1893. p. 241—242).

Domnul Hristos și desăvârșirea lucrării Sale. „Isus a refuzat să primească închinarea alor Săi pînă n-a primit asigurarea că ispășirea Lui este primită de Tatăl. S-a suit în curțile cerești, și auzi chiar de la Dumnezeu asigurarea că ispășirea Lui pentru păcatele oamenilor fusese îndestulătoare, și că prin singele Lui toți pot să cîștige viața veșnică. Tatăl a întărit legămîntul făcut cu Domnul Hristos, că El va primi pe cei care se pocăiesc și sînt ascultători, și că-i va iubi așa cum iubeste pe Fiul Său. Hristos urma să-și desăvârșească lucrarea, și să-și împlinească legămîntul de a face pe oamenii mai prețioși decît aurul curat, și mai scumpi decît aurul din Ofir". (Is. 13,12). Toată puterea în cer și pe pămînt se dădu Domnului Vieții, și El se reîntoarse la urmașii Săi din lumea păcătoasă, ca să le poată da din puterea și slava Lui". (H.L.L. 581).

Hristos a îndeplinit. „În rugăciunea de mijlocire a Domnului Hristos adresată Tatălui Său, El arată faptul că a îndeplinit condițiile care făceau obligatorii pentru Tatăl împlinirea părții Sale în contractul încheiat în ceruri în legătură cu căderea lui Adam". (R.R.p. 77—79).

Definirea în mod clar a relațiilor. „El avea de asemenea o cerere, o solicitare în legătură cu cei aleși ai Săi de pe pămînt. El a dorit să aibă problema relației în mod clar

definită, pentru ca cei răscumparați ai Săi să poată fi apoi susținuți în ceruri, înaintea Tatălui Său. Biserica Sa trebuia să fie îndreptățită și acceptată mai înainte ca El să accepte onoarea cerului. El a declarat că este voința Sa, ca acolo unde va fi El să fie și biserica Sa; dacă El urma să aibă parte de slavă, atunci biserica Sa trebuia să fie părtașă acestei slave. Cei care au suferit împreună cu El aici, pe pămînt, trebuie în final să domnească împreună cu El și în Împărăția Sa. Deci, în modul cel mai lămurit Domnul Hristos a pledat pentru biserica Sa, identificînd interesul Său cu cel al acestora, apărînd cu o dragoste și statornicie mai puternică decît moartea, drepturile și titlurile cîștigate prin El". (S.P. III p. 202—213).

Conform cu făgăduința legămîntului. „A-i avea cu El" faptul acesta este în conformitate cu făgăduința legămîntului și cu înțelegerea făcută cu Tatăl Său". (R.H. 1893/p. 645).

Adevărurile infinite. Aceea ce s-a socotit în consiliile cerului ca fiind esențial pentru mîntuirea celui păcătos, a fost hotărît din veșnicie de către Adevărul Infinit, adevăruri pe care ființele mărginite nu pot să nu le înțeleagă" (F.C.E.p. 408).

Un simplu aranjament. „Deși acest legămînt a fost făcut cu Adam și reînnoit lui Abraam, el n-a putut fi ratificat pînă la moartea Domnului Hristos. El a existat prin făgăduința lui Dumnezeu de la prima înștiințare ce a fost dată cu privire la mîntuire; și totuși, atunci cînd a fost ratificat de către Domnul Hristos, a fost numit un legămînt nou. Legea lui Dumnezeu a stat la baza acestui legămînt, care a fost în mod simplu, un aranjament făcut spre a aduce pe păcătos din nou în armonie cu voința divină, așezîndu-l în situația ca el să poată asculta de Legea lui Dumnezeu". (P.P.p. 370—371).

Adam și Eva instruiți de îngeri. „Primii noștri părinți n-au fost lăsați fără nici un fel de avertizare cu privire la pericolul ce-i amenința. Solii cerești le-au descris istoria căderii lui Satan, cum și complotul său pentru distrugerea lor, desfășurîndu-le mult mai deplin natura conducerii divine, pe care prințul întunericului încerca s-o răstoarne. Prin neascultare de poruncile cele drepte ale lui Dumnezeu a căzut Satan și oștirea lui.

Cît de important, era deci, ca Adam și Eva să dea ascultare acelei Legi, prin care și numai prin care, era posibil, ca ordinea și echitatea să fie menținute". (Idem. p. 52).

Agenți morali liberi. „Dumnezeu a instruit pe primii noștri părinți în legătură cu pomul cunoștinței, și ei au fost pe deplin informați în legătură cu căderea lui Satan, cum și de primejdia ascultării sugestiilor lui. El nu i-a lipsit de puterea de a minca din pomul oprit. Ca agenți morali liberi El i-a lăsat să creadă cuvîntul Său, să asculte de poruncile Sale și să trăiască sau să creadă pe ispititor, să nu asculte și să piară". (S.P. 40).

Adam și Eva asigurați de îngeri. „Îngeri în mod curtenitor și plini de iubire le-au dat toate informațiile pe care le-au dorit. El le-au spus de asemenea despre răzvrătirea lui Satan și a căderii acestuia. Apoi ei i-au informat în mod clar că pomul cunoștinței binelui și răului a fost așezat în grădină, ca să fie ca o încercare a ascultării și iubirii lor față de Dumnezeu; și că poziția cea înaltă de ferice a sfinților îngeri, putea fi păstrată, cu condiția ascultării, și că ei erau în aceeași situație. Astfel, puteau păzi Legea lui Dumnezeu și să fie plini de ferice sau să nu, asculte și să piardă poziția lor înaltă, prăbușindu-se într-o disperare fără de scăpare. Adam și Eva au asigurat pe îngeri că niciodată ei nu vor călca porunca expresă a lui Dumnezeu, deoarece plăcerea lor cea mare era aceea de a face numai voia Lui". (Idem. p. 33—35).

Numai prin Hristos „Tatăl a dat lumea în mîna Fiului Său pentru ca El s-o răscumpe din blestem și din disgrația căderii lui Adam, s-o răscumpe din căderea păcatului. Numai prin Domnul Hristos poate cel păcătos să aibă acum intrare la Dumnezeu. Și numai prin Hristos va comunica Dumnezeu cu păcătosul". (R.T.p. 17).

O altă încercare. Cînd Domnul Hristos a murit „Dumnezeu Și-a plecat capul satisfăcut. Acum, dreptatea și mila s-au putut întîlni, și-au putut da mîna. Acum, El putea fi drept, și totuși să fie Îndreptătorul tuturor celor ce vor crede în Hristos. El a privit asupra biruinței murind pe cruce, spunînd: „S-a sîrșit". Neamul fiilor lui Adam urma să aibă posibilitatea unei noi încercări". (Y.I. 1900, p. 195).

„Pentru ca cel păcătos să poată avea posibilitatea unei noi încercări... Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu S-a angajat singur să ia asupra-Si pedeapsa neascultării". (R.H. 1898. p. 85).

„O infinită înțelepciune este descoperită în Hristos. El a suferit în locul nostru, pentru ca cel păcătos să poată avea posibilitatea unei noi încercări (probe)". (S.I. 28).

Domnul Hristos „a avansat propunerea unicului mijloc ce avea să fie acceptat de către Dumnezeu Tatăl și care avea să ofere posibilitatea unei noi încercări, punându-l din nou la probă“. (R.T. p. 14).

„Aceeși încercare pe care Dumnezeu a pus-o înaintea lui Adam și Evei în grădina Edenului, va fi pusă înaintea oricăruia dintre noi. Ascultarea față de Dumnezeu a fost cerința ce a stat înaintea lui Adam și noi stăm în aceeași situație ca și el, de a trece o nouă probă, spre a se vedea dacă noi ascultăm de vocea lui Satan, devenind neascultători de Dumnezeu, sau plecând urechea la cuvântul lui Dumnezeu, să ascultăm“. (R.H. 1890, p. 364).

Cerințele lui Dumnezeu. „În acest moment, Dumnezeu ne cere exact același lucru pe care l-a cerut lui Adam în grădina Paradisului înainte

nezeu față de noi, pentru ca și noi să putem moșteni viața veșnică. Noi trebuie să trăim în conformitate cu orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu“. (idem, p. 439).

Legea poate fi păzită. „El, Domnul Hristos, a fost o reprezentare înaintea oamenilor și înaintea îngerilor, a caracterului Dumnezeului cerurilor. El a demonstrat faptul că atunci când păcătoșii depind în totul de Dumnezeu, pot păzi și pot asculta de poruncile lui Dumnezeu ca să trăiască, iar Legea Lui să fie lumina ochiului pentru ei“. (S.T.M. p. 59).

Domnul Hristos dă tărie. „În propria sa putere, păcătosul nu poate face față cerințelor lui Dumnezeu. Pentru ajutor, el trebuie să meargă la Cel care i-a plătit prețul răscumpărării. Prin sine și în propria lui tărie, păcătosul nu poate ține

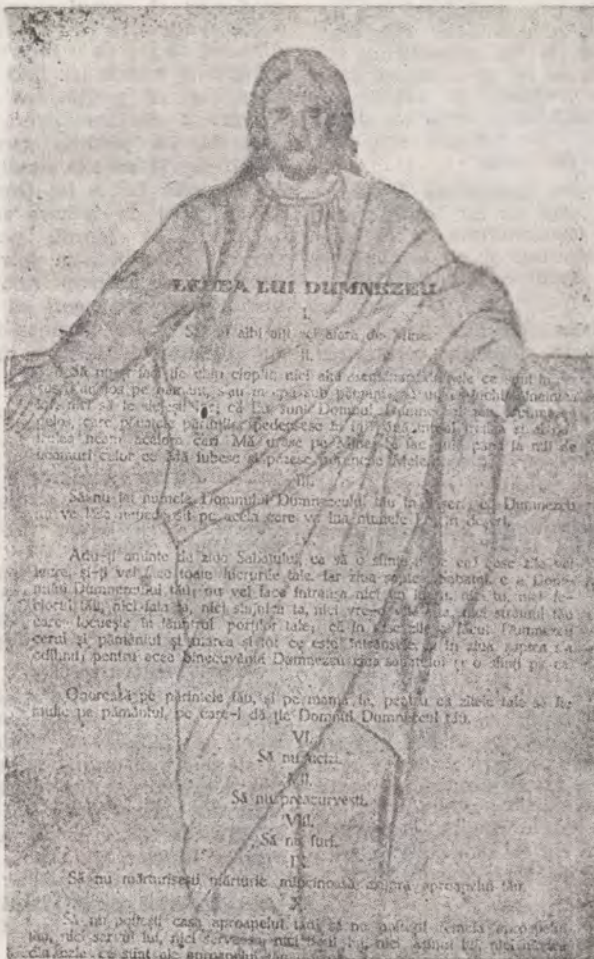
Hristos au fost de o realitate totală. Ca persoană liberă, El a fost pus la probă, având libertatea să se supună ispitelor lui Satan și să acționeze în opoziție cu Dumnezeu. Dacă n-ar fi fost așa, dacă n-ar fi fost cu putință pentru Sine ca să cadă sub încercarea ispitei, atunci El n-ar fi fost ispitit în toate lucrurile așa cum este ispitită familia fiilor lui Adam“. (Y.I. 1899, p. 519).

Căderea lui Adam. „Domnul Hristos a consimțit să pună la o parte slava Sa, autoritatea Sa Împărătească, gloria Sa alături de Tatăl; să Se umilească luînd asupra-Si natura umană și să Se angajeze într-o luptă cu prințul cel puternic al întunericului, pentru ca să răscumpere pe păcătos. Prin umilința și sârăcia Sa, Domnul Hristos avea să Se identifice cu slăbiciunea și starea decăzută a urmașilor lui Adam și prin-o strictă ascultare să arate că ei pot reabilita căderea lui Adam, prin-o ascultare plină de umilință, ca apoi să poată recîștiga Edenul pierdut“. (R.T. p. 14).

Cerind să moară. „Cînd Adam și Eva și-au dat seama cît de înaltă și sfîntă era Legea lui Dumnezeu, a cărei călcare a necesitat un sacrificiu așa de mare spre a-i scăpa pe ei și urmașii lor de o ruină veșnică, ei au cerut ca moartea să fie imediat partea lor, sau să-i lase pe ei și pe urmașii lor să îndure pedeapsa pentru nelegiuirea lor, decît ca Fiul Prea Iubit al lui Dumnezeu să facă acest mare sacrificiu“. (S.P. I p. 50).

Suferind pedeapsa. „Toți aceia care, înaintea universului lui Dumnezeu sînt condamnați — în Hristos — a îndura pedeapsa Legii călcate, și în El îndeplinesc neprihănirea ei, vor avea viața veșnică. Aceștia, vor fi una în caracter cu Domnul Hristos“. (S.I. p. 29).

Biruitoi prin El. „Se va prinde cel păcătos de puterea divină și cu hotărîre și perseverență va rezista el lui Satan, așa cum a dat exemplul Domnul Hristos în conflictul Său cu vrăjmașul atunci cînd El a fost ispitit în pustie? Dumnezeu nu poate mintui pe om împotriva voinței lui, nu-l poate scăpa de sub puterea amăgitoare a lui Satan. Păcătosul trebuie să folosească propria sa putere, ajutat fiind de puterea divină a Domnului Hristos, să reziste și să biruiască pe cel rău. În concluzie, el trebuie să biruiască, așa după cum a biruit și Domnul Hristos. Și apoi, prin biruința care este privilegiul său să o cîștige în atotputernicul Nume al Domnului Hristos, el poate deveni un moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Domnul Hristos. Aceasta n-ar fi fost posibil, dacă Domnul Hristos singur n-ar fi făcut totul. Păcătosul trebuie să aibă desigur și el partea lui. El trebuie să ajungă să fie biruitoi prin El, și prin puterea și harul date lui de Dumnezeu. Păcătosul trebuie să

de cădere — și anume, o ascultare desăvîrșită de Legea Sa. Cerința pe care Dumnezeu o are față de păcătos în legămîntul harului, este exact aceeași cerință pe care El a pus-o înaintea lui Adam și Eva în Paradis. Noi dorim să înțelegem pretențiile lui Dumnezeu față de noi, ca să putem ajunge la înălțimea cerințelor Cuvîntului lui Dum-

Legea. Numai Domnul Hristos îi poate da putere să facă acest lucru. Mintuitorul a venit în această lume, în trup omenesc și a trăit o viață de ascultare desăvîrșită, pentru ca păcătosul să poată sta înaintea lui Dumnezeu îndreptățit și primit“. (S.T. 1901, p. 482).

În opoziție cu Dumnezeu. „Ispitele la care a fost supus Domnul

fie împreună lucrător cu Domnul Hristos în lucrarea de câştigare a biruinței și atunci va fi părtaș cu Hristos și la slava Sa". (4 T. p. 32)

Biruitor în natura umană. „Cînd Domnul Hristos și-a plecat capul și a murit, El a luat cu Sine în mormînt sîlpii împărăției lui Satan. El a înfrînt pe Satan în aceeași natură în care, în Eden, Satan a obținut biruința. Vrăjmașul a fost înfrînt de către Domnul Hristos în natura Sa omenească. Puterea Mintuitorului ca fiind cea de a doua persoană a Dumnezeirii, a fost ascunsă. El a biruit în natura omenească, sprijinindu-Se pe puterea lui Dumnezeu. Acesta este privilegiul nostru al tuturor. În raport de credința noastră, va fi și biruința noastră". (Y.I. 1901, p. 130).

„Mintuitorul a biruit spre a arăta păcătosului cum să biruiască. Turilor ispitelor lui Satan, Domnul Hristos le-a făcut față și le-a înfrînat cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Încercîndu-Se în făgăduințele lui Dumnezeu, El a primit puterea de a asculta de poruncile Sale, și ispititorul n-a avut nici un succes". (M.H. 181).

Principiile Legii. „Sabatul poruncii a patra a fost instituit în Eden. După ce Dumnezeu a făcut lumea și a creat pe om pe fața pămîntului, El a făcut și Sabatul pentru om. (Marcu 2,27). După păcătura lui Adam și căderea lui, nu s-a scos nimic din Legea lui Dumnezeu. Principiile Celor Zece Porunci au existat înaintea căderii lui Adam, și erau de un caracter ce se potrivea condițiilor unor persoane sfinte. După cădere, principiile acestor precepte nu s-au schimbat, dar au fost adăugate noi precepte, care să vină în sprijinul creștinului în starea lui căzută". (3) S.G. p. 289).

„Legea lui Dumnezeu exista mai înainte de aducerea la ființă a lui Adam. Ea a fost adaptată condițiilor ființelor sfinte; chiar ingerii erau guvernați de ea. După căderea lui Adam, principiile neprihănității au rămas neschimbate. Nu s-a scos nimic din Lege; niciunele din preceptele ei sfinte nu mai puteau fi îmbunătățite. Și după cum ea există din veșnicie, tot așa va continua să existe prin veacurile nesfîrșite ale eternității". „Mărturia (Legea) Tatălui Său, spune psalmistul... „rămîne veșnic". (S.T. 1886, p. 226).

Aranjată și formulată, „Legea lui Dumnezeu exista mai înainte de aducerea la existență a lui Adam, astfel acesta n-ar fi putut păcătui. După căderea în păcat a lui Adam, principiile Legii n-au fost schimbate, dar au fost în mod cert aranjate și formulate, ca să vină în întîmpinarea Celui în starea decăzută a păcatului. Domnul Hristos, constătuindu-Se cu Tatăl Său, a instituit un sistem al jertfelor; aceasta, pentru ca, în loc ca moartea să fie imediat adusă ca pedeapsă asupra celui ce a păcătuit, să

fie transferată asupra victimei, care urma să prefigureze marea și desăvîrșita jertfă a Fiului lui Dumnezeu". (idem, 1878, p. 81).

Mai explicit prezentată. „Legea lui Dumnezeu, datînd mai înainte de creațiunea lumii noastre, a fost cuprinsă în două mari principii: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeu-tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău; Aceasta este cea dintîi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Proorocii" (Mat. 23,37—40). Aceste două mari principii cuprind atît primele patru porunci, arătînd datoria noastră față de Dumnezeu, cît și ultimele șase, arătînd datoria noastră față de aproapele nostru. Aceste principii au fost mult mai explicit prezentate după cădere și formulate ca să fie de ajutor inteligențelor căzute în păcat. Acest lucru a fost necesar ca o consecință a orbirii minții omenești prin păcătura". (Idem, 1875, p. 181).

Precepte religioase. „Datorită conținutului păcătuiții, Legea morală a fost repetată într-o extraordinară măreție pe muntele Sinai. Domnul Dumnezeu a dat lui Moise precepte religioase care trebuiau să guverneze viața lor de fiecare zi. Aceste precepte au fost prezentate în mod clar și date pentru a păzi Cele Zece Porunci. Cele Zece Porunci, n-au fost nicicum un tip al umbrelor, care aveau să dispară odată cu moartea Domnului Hristos. Ele urmau să fie obligatorii în toate timpurile. Acestea au fost promulgate prin puterea Legii morale și ele explică în mod clar și categoric această Lege". — (Idem).

Haina trupului omenească. „Domnul Hristos plînge și se întristează pentru neascultarea fiecărei ființe omenești. El a luat asupra-Si chiar vinovăția lui Caiafa, cunoscînd i-pocrizia ce se afla în sufletul acestuia, în timp ce în mod fățarnic și-a sfîșiat veșmintele. Domnul Hristos nu și-a rupt hainele, dar sufletul Său era sfîșiat. Haina naturii Sale omenești, a trupului Său omenească a fost sfîșiată în timp ce afîrna pe cruce, ca un purtător de păcate al neamului omenească. Prin suferințele și moartea Sa, s-a deschis o cale nouă și vie". (R.H. 1900, p. 370).

Conform cu legămîntul făgăduinței. „Să ascultăm rugăciunea Mijlocitorului, reprezentantului nostru în ceruri: „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea. O, cît de mult a dorit Divinul Conducător ca să aibă Biserica cu Sine. Ei au avut părtașie cu El în suferințele și umilinta Lui și este marea Lui bucurie aceea de a-i avea cu El, ca să-I fie părtași la slavă. Domnul Hristos și-a exprimat acest deziderat, a cerut privilegiul de a avea biserica Sa cu

Sine. Vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care mi i-ai dat Tu! A-i avea cu El, faptul acesta este conform cu legămîntul făgăduinței, cu înțelegerea pe care El a avut-o cu Tatăl Său. El, cu mult respect a prezentat la tronul harului, faptul că El a terminat lucrarea mijlocirii Sale în favoarea celor răsucumpărați. Cercul făgăduinței înconjură pe Înlocuitorul și Certitudinea mintuirii noastre, atunci cînd Acesta își înalță cererea Sa înaintea Tatălui: „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu... ca să vadă slava Mea... Noi (cei mintuiți) vom privi pe Mintuitorul nostru în toată frumusețea Lui, iar Biserica va fi slăvită." (idem, 1893, p. 645).

Nici o minune. „A fost însă o clauză a legămîntului încheiat în ceruri, ca Domnul Hristos, luînd asupra Sa trupul naturii noastre omenești, să nu săvîrșască nici o minune în folosul Său personal, ci să fie cu adevărat un Om între oameni". (S.W. 1904, p. 142).

Cartea legămîntului. „Moise a scris — nu Cele Zece Porunci, ci judecățile pe care Dumnezeu a dorit ca ei să le observe și făgăduințele, cu condiția ca ei să asculte de El. El le citi poporului, și acesta s-a legat să asculte toate cuvintele pe care le-a rostit Domnul Dumnezeu. Atunci, Moise a scris într-o carte angajamentul lor solemn și a adus jertfe Domnului, pentru popor. Și Moise, a luat cartea legămîntului, și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: 'Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul'. Moise a luat singele, și a stropit poporul, zicînd: 'Iată singele legămîntului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temelii tuturor acestor cuvinte.' (Ex. 24,7,8). Poporul a repetat solemn lor angajament față de Dumnezeu, de a împilni tot ceea ce El a zis și de a fi ascultători" (3 S.G. p. 270—271).

Exeget

Cercetarea vieții și activității acestui bărbat, investigațiile făcute în ultimii ani în Europa și America, au scos la lumină o serie de documente ce permit cercetătorului să vadă mai clar și să înțeleagă mai bine odiseea vieții acestui slujitor al Evangheliei.

Problemele familiare și financiare, cum și disensiunile dintre M.B. Czechowski și prezbiterul comunității din Tramelan, Elveția (Jean Vuilleumier), l-au determinat pe acest zelos pastor să părăsească Elveția, lăsând în urma sa, ca un rod al activității sale un grup organizat de păzitori ai Sabatului; dar și o mulțime de datorii pe care nu le-a mai putut plăti, cum și o familie ce se destrămase deja. Cu privire la situația lui familială vom reveni într-un capitol special, pentru că acest aspect al vieții sale trebuie să fie analizat aparte, fiind destul de contradictoriu și neelucidat pe deplin.

În ceea ce-l privește pe M.B. Czechowski, trimiterea lui în Europa de către „Advențiștii creștini”, însemna și unele obligații pe care el și le asumase, printre care figura și trimiterea cu regularitate de rapoarte despre activitatea sa, rapoarte pe care aceștia le-au tipărit în revista „World's Crisis” pe care o publicau.

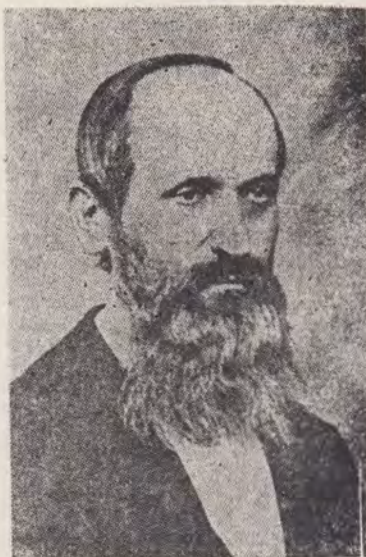
Cine erau acești „Advențiști Creștini” sau „Advențiști de Ziua Intîii”?

Așa cum se știe, după dezamăgirea dureroasă din 22 oct. 1844, mișcarea milerită s-a fărâmițat în curente și grupări diverse, cum ar fi:

„Advențiștii Evanghelici”, grupare organizată în anul 1858. Ei credeau că omul, după ce moare rămîne totuși într-o stare de conștiință și de asemenea, susțineau că suferințele celor păcătoși vor fi veșnice.

„Advențiștii Creștini” sau „Advențiștii de Ziua Intîii”, erau cei ce s-au separat de principala mișcare milerită în anul 1854, după

M. B. Czechowski

Scrisori din Ungaria

ce mișcarea inițiată de Jonathan Cummings a dat greș. J. Cummings a fost un pastor al mișcării milerite de la 1844. Acesta, mai tîrziu și anume, în anul 1852, a început să pretindă și să facă declarații publice, cum că el are „o lumină nouă” în legătură cu cronologia profesiilor din Daniel și în consecință, venirea de a doua oară a Domnului va avea loc în 1854. Foarte mulți dintre dezamăgiții din 1844, cum și alții, s-au alăturat acestui nou curent. Dar, așa cum era de așteptat, dezamăgiții au fost iarăși dezamăgiți. Gruparea „Advențiștii Creștini” sau „Advențiștii de Ziua Intîii”, a rămas totuși o mișcare influentă, n-au primit adevărul cu privire la Sabat. Ei tipăreau revista „World's Crisis” și sînt cei ce au finanțat venirea lui Czechowski în Europa.

Acestea nu erau însă singurele curente sau grupări ce s-au desprins din mișcarea milerită. Mai amintim aici „Biserica lui Dumne-

zeu”, organizată la 1866; „Viața și Uniunea Adventă” grupare inițiată de George Storrs, care susținea că nu va mai fi nici o înviere a celor păcătoși, iar mileniul constituie o problemă a trecutului. De asemenea, în afară de „Biserica Advențiștilor de Ziua a Șaptea”, mai era și „Biserica lui Dumnezeu în Hristos Isus”.

Am făcut această paranteză, ce-i drept... mai mare, pentru a ne face o idee cu privire la realitățile vieții religioase de după 1844, cum și pentru a încerca să înțelegem mai bine structura destul de complexă a lui M.B. Czechowski.

Rapoartele pe care acesta le trimetea celor ce i-au finanțat venirea în Europa, au fost publicate în revista „World's Crisis” și ele constituie astăzi documente prețioase ale activității lui Czechowski. Astfel, în scrisoarea sa din 1 martie 1869, prima scrisoare din Ungaria, scrisoare publicată în „World's Crisis”, numărul din 31 martie 1869, pag. 12, Czechowski spune cum a plecat în Ungaria, arătînd între altele:

„Am sosit la Pesta la 20 Ianuarie 1869, și am găsit străzile Pestei... pline de noroi, iar Dunărea cea frumoasă acoperită toată cu gheață, dar foarte pușină zăpadă”.

Plecînd din Elveția, Czechowski merge în Germania, și de la München, merge în Ungaria, la Budapesta, via Viena, așa cum consemnează el în scrisoarea citată mai sus:

„Cheltuielile mele de călătorie, deși făcute cu foarte multă economie, din Elveția la München și Viena, au fost totuși foarte mari”... Czechowski, rămîne în Ungaria mai bine de un an.

Imediat ce a sosit la Budapesta, după metoda sa de lucru, Czechowski face o vizită „colegilor” săi, pastorilor bisericii Luterane și Calviniste.

În Budapesta, pastorul Czechowski a trăit în condiții financiare foarte precare. Trei, din cele cinci

scrisori ce se cunosc — pînă în prezent din această perioadă, sînt scrise din Budapesta, str. Lammergasse 6, camera 12. Nu s-a putut identifica existența acestei străzi în Budapesta de astăzi. Totuși, după o teorie ar putea fi strada Rudas László. În perioada cînd Czechowski se afla în Budapesta, exista acolo un han cu numele „La trei miei” și n-ar fi exclus ca Czechowski să fi locuit în acest han la camera 12.

Neputînd — din motive financiare — să închirieze vreo sală pentru adunări, el a format adunări familiare, așa cum mărturisește el în una din aceste scrisori:

„În timpul celor treizeci și opt de zile de activitate foarte dificilă aici, Bunul și Atotputernicul Dumnezeu m-a binecuvîntat din belșug, formînd cinci mici grupe de credincioși de jur împrejurul orașului, una chiar în „inima” Budapestei, iar alta în Offer”. 1)

Vorbînd despre activitatea sa, Czechowski spunea: „Am făcut, cu ajutorul lui Dumnezeu, tot ceea ce am putut, vizitînd pe credincioșii în familie”. 2)

Din scrisorile sale se degajă un simțămînt de amărăciune, pentru că în ciuda eforturilor sale, activitatea sa nu dădea roade, nu progresa, deși optimismul său străbătea prin rîndurile sale, căci, sublinia el:

„Cu toate acestea... nu sîntem fără de binecuvîntarea cerului... căci multe inimi nobile și sincere

au primit cu bucurie vestea cea bună a mîntuirii”. 3)

În ceea ce-l privește pe el personal, Czechowski mărturisește că: „Am fost foarte grav bolnav timp de cinci săptămîni. N-am putut vorbi și nici n-am putut răspunde întrebărilor ce mi se adresau. Dar slavă lui Dumnezeu, acum pot lucra din nou cu miinile mele pentru susținerea scumpei mele familii, și să restesc Evanghelia lui Isus Hristos, ducînd pe bătrînul și slăbitul meu spate un pachet greu cu cărți”... 4)

Dar activitatea acestui neobosit slujitor al lui Dumnezeu, n-a fost limitată numai la Budapesta. El a călătorit și în alte localități.

Dar să analizăm puțin cele cinci scrisori ce le avem la dispoziție pînă în prezent, pentru a ne face o imagine mai clară asupra activităților sale din această perioadă.

Prima scrisoare a sa publicată în numărul din 31 martie 1869 al revistei World's Crisis, este datată: Pesta, Ungaria, 1 martie 1869, 3 Lammergasse nr. 6, Camera nr. 12.

Interesant pentru spiritul său și concepția sa organizatorică, este titlatura pe care el o dădea lucrării sale aici în Ungaria: „Misiunea Est-Europeană a creștinilor Adventiști din Ungaria.” 5)

Vorbînd despre Ungaria, Czechowski ni se prezintă și ca unul ce este interesat a cunoaște cit mai multe despre geografia și istoria țării și poporului unde se află. Astfel el arată că — la data aceea, Ungaria era împărțită, din punct de

vedere administrativ, în cincizeci și două de comitate, pe care le asemăna cu cantoanele elvețiene. Tot în această ordine de idei, el arată că unele din aceste comitate ocupau un spațiu foarte mare...

Vorbînd despre populația Ungariei, el prezintă o statistică a religiilor existente la data aceea și anume: Romano-Catolici, Luterani, Reformați, Biserica Unită Greacă, Unitarieni, Evrei, etc.

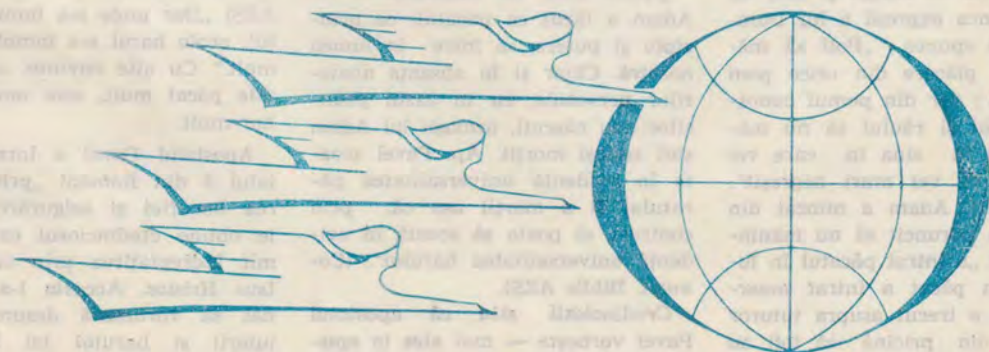
Nefiind un specialist în materie și fiind un străin care se afla numai de cîteva zile în Ungaria, cu siguranță că el s-a folosit de datele statistice oficiale ce i-au fost puse la dispoziție și care nu aveau nici un interes să nu prezinte realitatea existentă atunci.

Vedem din cele de mai sus că M.B. Czechowski nu era un om unilateral, ci era foarte receptiv pentru tot ceea ce observa în jurul său. În primul lui raport, a fînit să dea detalii mai amănunțite și cu referire la țara și poporul în mijlocul căruia se afla. Dar despre celelalte scrisori și detalii într-un articol viitor.

D, Popa

Note Bibliografice

- 1). M.B. Czechowski, „Lucrarea în Ungaria” — manuseris pag. 4.
- 2). Idem
- 3). Idem pag. 5
- 4). Idem
- 5). Idem

Indricău Gh.
Pastor

Harul și păcatul

Cuvîntul „păcat” este, prin excelență, un termen biblic.

În cuprinsul Scripturii, de la prima pînă la ultima ei carte, noțiunea de „păcat” apare de nenumărate ori. Ea îl folosește de prima dată în textul din Gen. 4,7. „Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pîndește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpînești”. Evident că în vorbirea sa figurată de aci Moise personifică păcatul asemuindu-l ca să zicem așa, cu o fiară care pîndește la ușă, ca la momentul oportun să înhațe prada.

Dar ce este păcatul? Dacă am încerca să explicăm sensul cuvîntului folosind termeni, oarecum sinonimi, ai vocabularului limbii de toate zilele și ai expresiilor juridice din limba modernă, am putea exprima aceeași idee prin cuvinte ca: abatere, încălcare, infracțiune, delict sau crimă atunci cînd este vorba de fapte mai grave.

Biblia este cartea care, în majoritatea cazurilor, își definește proprii ei termeni pe care-i folosește. Așa și în cazul de față. Definind păcatul, ea spune: „Oricine face păcat, calcă Legea; și păcatul este călcarea Legii”. (1 Ioan 3,4). Deci, în limbaj biblic, călcarea Legii morale, adică Legea celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu, se numește păcat. Așa fiind, în ceea ce ne privește, păcatul a apărut pentru prima dată în clipa în care — în Eden fiind — Adam și Eva au călcat porunca expresă a lui Dumnezeu, care spunea: „Poți să mînci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mînci, căci în ziua în care vei minca din el, vei muri negreșit”. (Gen. 2,16.17). Adam a mincat din ceea ce era poruncit să nu mînci, și astfel „a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea... care a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”. (Rom. 5,12).

„Prin păcatul lui Adam, în lume a intrat principiul păcatului”. Păcatul, la rîndul lui, a devenit sursa a nenumărate „greșeli”. În toată secțiunea aceasta se poate vedea o distincție între „păcat” ca principiu, și fapte concrete de păcat. Apostolul Pavel prezintă păcatul ca venind din afară. Primul om, Adam, a călcat Legea lui Dumnezeu, și în felul acesta păcatul a fost introdus între urmașii lui. Dincolo de aceasta apostolul Pavel nu discută originea răului. Înainte de a intra păcatul în lume, Dumnezeu avertizase pe Adam că urmarea păcatului avea să fie moartea. După păcat, Dumnezeu a rostit sentința: „Țărîna ești, și în țărîna te vei întoarce”. (Gen. 3,19).

„Cînd Adam și Eva au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, ei nu numai că au pierdut dreptul la pomul vieții, care a avut ca rezultat în mod inevitabil moartea lor și transmiterea morții la descendenții lor, dar prin păcat s-au produs modificări negative în ce privește firea lor, slăbindu-le astfel puterea de a se împotrivi răului. În felul acesta Adam și Eva au transmis posterității lor o tendință spre păcat... Prin călcarea de către ei a Legii, păcatul a fost introdus ca o putere stricăcioasă în natura ființei create... Datorită acestei stricăciuni a naturii, venită în urma păcatului lui Adam, e nevoie ca toți să fie născuți din nou”. (Coment. Biblic AZS).

„Actul unic de păcătuire a lui Adam a făcut ca păcatul, ca principiu și putere, să intre în lumea noastră. Chiar și în absența abaterilor personale, ca în cazul pruncilor nou născuți, urmașii lui Adam sînt supuși morții. Ap. Pavel scoate în evidență universalitatea păcatului și a morții așa că, prin contrast, el poate să scoată în evidență universalitatea harului”. (Coment. Biblic AZS).

Credincioșii știu că apostolul Pavel vorbește — mai ales în epistola sa către Romani — despre pă-

cat și har. El caută să facă pe credincioși să înțeleagă că cu toată căderea în păcat a lui Adam, și cu toate urmările dezastruoase pe care le-au adus ivirea lui, nu este cazul de a deznădăjdui, pentru că, dacă întîiul Adam a fost biruit de ispită și a căzut, ceea ce a avut ca urmare moartea lui și a tuturor descendenților lui, al doilea Adam, adică Isus Hristos, a biruit și biruința Lui a adus „o hotărîre de neprihănire care dă viața.” (Rom. 5,18).

Cînd apostolul Pavel vorbește despre raportul care există între păcat și har, el spune că: „Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Rom. 5,20). „Din cauza tendinței moștenite și cultivate spre rău, efectul Legii a fost de fapt, să multiplice greșeala. Legea avea efectul acesta deoarece interzicea anumite fapte păcătoase care pînă la acea dată nu fuseseră recunoscute ca păcătoase. Dar cînd Legea a fost afirmată formal, continuarea acestor acte a devenit o păcătuire premeditată. Intrucît Legea este spirituală și sfîntă și interzice poftele păcătoase, ea în mod inevitabil exercită opoziție în inimile nerenăscute și în felul acesta devine ocazie de ațîțire a păcatului și de înmulțire a greșelii. Dacă inima noastră ar fi sfîntă, și dacă ar fi o înclinație spre a face binele, Legea n-ar avea o astfel de tendință.” (Coment. Biblic AZS) „Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” Cu alte cuvinte, acolo unde este păcat mult, este nevoie și de har mult.

Apostolul Pavel a început capitolul 5 din Romani „prin descrierea bucuriei și asigurării pe care le obține credinciosul care a primit îndreptățirea prin credință în Isus Hristos. Aceasta l-a determinat să vorbească despre marea iubirii și harului lui Dumnezeu prin aceea că face cu puțință un

plan atât de generos de a mîntui pe păcătoșii lipsiți de merite. Apoi, pentru a preamări harul și iubirea lui Dumnezeu ca temelie al nădejzii și încrederii creștine, ap. Pavel caută să prezinte contrastul între abundența și puterea nemărginită a harului mîntuitor a lui Dumnezeu prin Isus Hristos, și păcătoșenia și degenerescența care a rezultat din călcarea lui Adam. Dumnezeu a luat măsuri ample pentru a preîntîmpina toate rezultatele, oricît de grave, ale marii apostazii." (Coment. Biblic AZȘ)

Faptul că harul se înmulțește în aceeași măsură în care se înmulțește și păcatul, înseamnă, oare, că putem păcătuți oricît, bizuindu-ne pe harul îmbelșugat al lui Dumnezeu? Pe timpul apostolului Pavel erau unii care îl vorbeau de rău, așa cum reiese din textul biblic: „Și de ce să nu facem răul ca să vină bine din el, cum pretind unii, care ne vorbesc de rău, că spunem noi? Osînda acestor oameni este dreaptă.” (Rom. 3,8) „Acuzația că ap. Pavel și creștinii în general, ar fi vinovați de învățarea unei astfel de erori era evident o deducție trasă din învățături ca aceea că păcătosul este îndreptățit prin credință și nu prin faptele Legii (Rom. 3,20,28) și că „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Coment. Biblic AZȘ). Apostolul Pavel însă, asigurase pe credincios să, în ciuda tendințelor spre rău moștenite sau cultivate, harul lui Dumnezeu este mai mult decît in-

destulător pentru a-l mîntui din păcatul său, pentru a schimba păcătoșenia în neprihănire și moartea în viață veșnică.” (Coment. Biblic AZȘ). Pentru a elimina orice gînd în ce privește îngăduința de a păcătuți pentru că este har îndestulător, ap. Pavel pune această întrebare răscolitoare: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Și răspunsul vine prompt și categoric: „Nicidecum! Noi care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Rom. 6,1,2).

În afară de faptul că vrăjmașii apostolului Pavel rătălmăceau doctrina Îndreptățirii prin Credință ca fiind o incurajare de a face răul pentru ca prin răul făcut să vină binele „mai era și primejdia ca pînă și credincioșii să abuzeze de proaspăt descoperita slobozenie.” El le atrage foarte serios atenția asupra acestei primejdii, cînd zice: „Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pămîntească, ci slujiți unii altora în iubire.” (Gal. 5,13). „Slobozenia nu trebuie confundată cu viața imorală. Adevărata iubire conduce pe credincios să caute, să înțeleagă și să facă voia lui Dumnezeu. Iubirea și harul lui Dumnezeu nu ne scutește de credincioșia și de ascultarea față de El. Libertatea Evangheliei nu îngăduie nimănui să practice „faptele firii pămîntești.” Dumnezeu liberează pe toți de păcat și apoi lucrează

în ei „după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea.” (Coment. Biblic AZȘ).

Tocmai pentru faptul că doctrina Îndreptățirii prin Credință — fără faptele Legii — a ajuns să fie atît de greșit interpretată de unii de pe vremea sa, apostolul Pavel explică cu grijă care trebuie să fie urmarea unei adevărate experiențe a dobîndirii îndreptățirii prin credință. Urmarea trebuie să fie neapărat sfințirea, adică netrăirea mai departe în ceea ce el numește „faptele firii pămîntești”, adică în păcat. Argumentația apostolului Pavel arată că — deși este har îndestulător — trăirea în păcat este incompatibilă cu faptul că odată s-a murit față de el. Înmulțirea harului nu înseamnă înmulțirea păcatului. „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” Una este ca din cauza slăbiciunii firii pămîntești cineva să săvîrșească, ocazional, un păcat, și cu totul altceva este a trăi în păcat. A trăi în păcat înseamnă că păcatul este elementul în care trăim, el este atmosfera pe care sufletele noastre o respirăm. O astfel de viață este absolut nepotrivită cu credința, cît și cu harul lui Dumnezeu, care „ne învață s-o rupem cu păgînatatea și cu poftele lumesti”... (Tit 2,11).

Din clipa în care am cunoscut iubirea cea mare a lui Dumnezeu, Cuvîntul Lui ne învață să trăim o viață fără păcat, în așa măsură încît să ne apropiem tot mai mult de desăvîrșire. Cu alte cuvinte, Cuvîntul lui Dumnezeu ne învață să urmăm pacea și sfințirea vieții fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu. (Evr. 12,14).

Deci, atunci cînd apostolul Pavel spune că „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult”, nu înseamnă că în dispensațiunea Noului Legămînt s-a dat prin aceasta îngăduință de a nu mai asculta de Legea lui Dumnezeu, adică de a păcătuți, ci acest cuvînt trebuie înțeles în sensul că nici un păcătos — oricît de mult ar fi păcătuț — să nu-și piardă nădejdea în mîntuire, deoarece oricît de multe ar fi păcatele sale, pînă a cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu, există belșug de îndurare, există har îndestulător la Dumnezeu ca să le cuprîndă pe toate în iubirea Sa iertătoare, fără ca păcătosul să o merite. Un astfel de păcătos iertat și primit prin ha-

rul divin cu siguranță că, drept recunoștință față de Dumnezeu pentru harul Lui cel mare, va căuta să nu mai trăiască cu niciun chip în păcat, ci într-o conștiință ascultare față de Legea Sa cea „sfințită, dreaptă și bună.“ (Rom. 7,12).

Harul și ființele necăzute în păcat.

Dacă harul crește atunci când păcatul se înmulțește, înseamnă că și harul descrește atunci când descrește și păcatul. Cu alte cuvinte, cu cât se păcătuiește mai puțin, cu atât va fi nevoie de har mai puțin. Dar aceasta nu înseamnă că față de acela care, după convertire, ar reuși — să zicem prin absurd — să trăiască o viață desăvârșită de orice nuanță de natură păcătoasă, harul mântuitor care în acest caz nu și-ar găsi aplicare, n-ar mai avea ce să opereze. O, nu! „Chiar și în absența abaterilor personale, ea în cazul pruncilor nou născuți, urmașii lui Adam sînt supuși morții.“ Chiar dacă am reuși, după convertire, să trăim o viață absolut desăvârșită, noi avem, pe de o parte, trecutul nostru în care am săvîrșit păcate personale pe care nu le poate desființa nimeni prin propria lui putere, și, pe de altă parte, mai avem și firea noastră, păcătoasă, ca urmași ai lui Adam, care prin neascultare de porunca lui Dumnezeu a păcătuit, făcînd astfel ca moartea să treacă, prin el „asupra tuturor oamenilor.“ (Rom. 5,12). Astfel că — vorbind despre harul divin — pentru a dobîndi mîntuirea, fiecare din noi avem nevoie de har în măsura păcatelor săvîrșite de noi și spre înlocuirea firii noastre păcătoase cu firea duhovnicească asemănătoare aceleia ființelor necăzute în păcat.

Plecînd de la ideea că harul scade în măsura în care scade și păcatul, se poate spune că apropiindu-ne tot mai mult de perfecțiune, harul — raportat la desăvîrșirea care crește mereu — va deveni și el din ce în ce mai mic. Dar în starea de desăvîrșire, Adam se găsea numai înainte de căderea lui în păcat și, deci, numai față de Adam și Eva, atîta vreme cît, au stat în Paradis, harul mîntuitor nu-și avea nici o aplicare. De la cădere încoace, fiecare are nevoie de harul divin mîntuitor, pentru că fiecare este în fața lui Dumnezeu păcătos. De aici rezultă că harul mîntuitor al lui Dumnezeu nici nu este oferit altor ființe în afară de

urmașii lui Adam care au moștenit natura lui păcătoasă. Mai rezultă că acele ființe ale lui Dumnezeu care n-au căzut niciodată în păcat, n-au nevoie de nici un har mîntuitor. Lucrul acesta este ușor de înțeles, dacă reținem faptul că harul lui Dumnezeu aduce mîntuire numai pentru păcătoși.

În privința aceasta, Spiritul Profetic arată că „Dumnezeu iubește pe îngerii fără păcat, care îi slujesc și ascultă de toate poruncile Lui, dar lor nu le dă nici un har; ei nici n-au nevoie de el, pentru că n-au păcătuit niciodată. Harul este atribuit numai acelor ființe care nu-l meritau.“ (M.P. 519). Această idee este redată și în binecunoscutul imn religios: „Îngerii pot să mărească prin cîntări pe Dumnezeu; dar ca despre har să cînte, ei nu pot, ci numai eu.“

Harul divin aduce mîntuire pentru cei care prin neascultarea primilor oameni, au pierdut nemurirea și slava unei vieți veșnice. De aceea, numai cel mîntuit din păcat poate prețui harul divin al lui Dumnezeu. Numai el poate înălța la tronul Celui Prea Înalt imnuri de preamărire pentru grația divină prin care Bunul Dumnezeu îi acordă mîntuirea în dar. Fericirea izvorită din actul cu adevărat divin prin care „Dumnezeul iubirii“ acordă, în dar, mîntuirea Sa cea minunată, poate fi simțită numai de neamul cel răscumpărat prin meritele nespuse de prețioase ale singurului Fiu al lui Dumnezeu, Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos. Mulțimea celor mîntuiți prin harul lui Dumnezeu va cînta în nesfîrșite cîntări de laudă minunatul „imn al harului“ în tot decursul veșniciei viitoare, prin care mîntuiții vor aduce lui Dumnezeu-Tatăl cinste, slavă și preamărire pentru „nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.“ (Efes. 2,7).

Apostolul Ioan, în descoperirea pe care a avut-o, i-a auzit pe cei mîntuiți înălțîndu-și glasurile în semn de omagiu și închinare lui Dumnezeu, zicînd: „Mîntuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!“ „A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor.“ (Apoc. 7,10,12). Ferice de cine va ajunge să ia parte la această mare serbare de adorare a lui Dumnezeu în „împărăția cerurilor!“

— Domnul Hristos făcut cunoscut de Dumnezeu Tatăl, „Dumnezeu descoperă pe Domnul Hristos celui păcătos, și cînd el, păcătosul, vede puritatea Fiului lui Dumnezeu nu mai este în necunoștință în ce privește caracterul păcatului. Prin credința în lucrarea și puterea Domnului Hristos, ura împotriva păcatului și a lui Satan este stîrnită în inima sa. Aceia pe care Dumnezeu îi iartă, mai înții s-au pocăit.“

— Domnul Hristos atrage pe păcătos la Sine. „Domnul Hristos atrage pe păcătos prin manifestarea dragostei Sale pe crucea de la Golgota și acest fapt înmoaie inima, impresionează mintea și trezește în suflet o adîncă și sinceră pocăință.“

„Domnul Hristos atrage în continuu pe păcătoși la Sine, în timp ce Satan caută cu sîrguință, prin tot felul de amăgiri și născociri, să îndepărteze pe păcătoși de la Mîntuitorul lor.“

„În timp ce Domnul Hristos atrage pe cei păcătoși să privească la crucea Sa, să vadă pe Cel ce a fost străpuns pentru păcatele lor, Legea iubirii revine în conștiință. Năleguirea din viața lor, păcatul adînc pătruns în suflet, le este descoperit. Ei încep să înțeleagă ceva din neprihănirea Domnului Hristos și exclamă: 'Ce este păcatul pentru ca acesta să ceară o astfel de jertfă pentru răscumpărarea victimei sale? Toată această iubire, toată această suferință, toată această umilire, a fost cerută pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viață veșnică.'“

— Domnul Hristos acordă pocăința. „Pocăința este tot un dar al Domnului Hristos așa cum este și iertarea, și ea nu poate fi găsită în inima în care nu a lucrat Domnul Isus. Noi nu putem să ne pocăim fără Duhul Domnului Hristos care trezește conștiința, după cum nici nu putem fi iertați fără Hristos.“

neprihănirea noastră

Insemnătatea lucrării Domnului Hristos

— Domnul Hristos izvorul puterii. Pentru credincios, „Domnul Hristos este izvorul tuturor impulsurilor curate. El este singurul Care poate stîrni în inima firească ura împotriva păcatului. El este izvorul puterii noastre dacă dorim să fim mîntuiți. Nici un suflet nu se poate pocăi fără harul Domnului Hristos.”

— Domnul Hristos intruparea neprihănirii. „Neprihănirea lui Dumnezeu este intrupată în Domnul Hristos. Noi primim neprihănirea, primindu-L pe El.”

Domnul Hristos Neguțătorul Ceresc. „Domnul Isus merge din ușă în ușă, stînd în fața fiecărui templu sufletesc, rostind cuvintele: 'Eu Stau la ușă și bat.' Ca Neguțătorul ceresc, El deschide comorile Sale și strigă: 'Cumpără de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale.' Aurul pe care El îl oferă este fără amestec, mai prețios decît acela din Ofir; deoarece este credință și dragoste. Hainele albe pentru care invită pe păcătos să le poarte, reprezintă propria Sa haină a neprihănirii; și alifia pentru ochi este unsoarea harului Său, care va da vedere spirituală sufletului orb, întunecat, pentru ca el să poată face deosebire între lucrările Duhului lui Dumnezeu și cele ale lui Satan. Deschideți ușa inimii voastre, spune marele Neguțător, și faceți această înțelegere cu Mine. Eu, Salvatorul tău, sînt Cel care te sfătuiesc să cumperi de la Mine.”

Rădăcina Neprihănirii. „Neprihănirea își are rădăcina în spiritualitate. Nimeni nu poate în continuare să mențină, în fața semenilor săi, o viață spirituală viguroasă și curată, dacă viața lui nu este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Cu cît activitatea spirituală a slujitorilor lui Dumnezeu este mai mare, cu atît mai strînsă trebuie să fie comuniunea inimii cu cerul.”

Neprihănirea își are rădăcina în spiritualitate. Nimeni nu devine neprihănit decît dacă are credință în Dumnezeu și menține legătura vitală cu El. După cum floarea de pe cîmp își are rădăcina în pămînt, după cum ea trebuie să primească aer, rouă, apă și lumina soarelui; tot astfel și noi trebuie să primim de la Dumnezeu ceea ce ajută vieții noastre spirituale. Numai devenind părtași ai naturii Sale, noi primim putere să ascultăm de poruncile Sale. Nici un credincios, fie cu vază, fie neînsemnat, cu experiență sau fără experiență, nu poate să-și păstreze continuu înaintea semenilor săi o viață spirituală curată, plină de vitalitate, dacă viața sa nu este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Să dezvoltăm ceea ce harul divin pune în inima noastră. „Deoarece el, păcătosul, are nevoie de ajutor divin, acel fapt nu face activitatea sa neînsemnată. Din partea păcătosului se cere credință, deoarece credința lucrează din iubire și curățește sufletul. El dă de lucru fiecăruia; și fiecare lucrător adevărat este o lumină pentru semenii lui, întrucît el este unit cu Dumnezeu, cu Domnul Hristos și cu îngerii cerești în marea lucrare de mîntuire a celor pierduți. Prin colaborare divină el devine din ce în ce mai inteligent în îndeplinirea lucrărilor lui Dumnezeu. Prin dezvoltarea a ceea ce harul divin pune în inimă, credinciosul devine mare din punct de vedere spiritual.”

Antidotul formalismului. „Neprihănirea pe care Domnul Hristos a prezentat-o este conformarea inimii și a vieții cu voința descoperită a lui Dumnezeu. Cei păcătoși pot deveni neprihăniți numai dacă au credință în Dumnezeu și păstrează o legătură vie cu El. Atunci adevărata spiritualitate va înălța gîndurile și va innobilă viața. Atunci formele de manifestare ex-

terioară a religiei corespund cu puritatea lăuntrică a creștinului. Atunci ceremoniile cerute în serviciul lui Dumnezeu, nu mai sînt ritualuri fără însemnătate, ca acelea ale Fariseilor fătarnici.”

O putere spirituală din afara păcătosului. „Pentru a obține biruința asupra oricărei ispite, noi trebuie să ne însușim o putere care este în afara noastră. Noi trebuie să menținem o legătură vie, continuă cu Domnul Hristos, care are putere să dea biruință fiecărui suflet care va păstra o atitudine de încredere și smerenie.”

— Puterea aceea este Domnul Hristos. „Credința este cea care primește neprihănirea Domnului Hristos.”

Interesele pămîntești subordonate. „Pentru a primi invitația la ospățul Evangheliei, trebuie ca interesele egoiste să fie subordonate unui singur scop de a primi pe Domnul Hristos și neprihănirea Sa. Dumnezeu a dat totul pentru păcătos, și El îi cere să considere lucrarea Sa mai presus de orice considerațiune egoistă.

Teme potrivite pentru studiu.

— Lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos. „Lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, tainele mari și sfinte ale răscumpărării, nu sînt studiate sau înțelese de cei care pretind că au o lumină mai mare decît altcineva.

— Planul de mîntuire. „Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului... trebuie să ne dedicăm studiului planului de mîntuire, pentru ca să putem aprecia cît de mult a prețuit Domnul Isus mîntuirea noastră.”

— Credința. „Adevăruri noi, deși sînt vechi, trebuie totuși încă adăugate la tezaurul cunoștințelor noastre. Noi nu înțelegem sau nu trăim credința așa cum ar trebui. Domnul Hristos a făcut mari făgăduințe cu privire la revărsarea Duhului Sfînt asupra Bisericii Sale, și totuși cît de puțin sînt apreciate aceste făgăduințe! Noi credincioșii sîntem chemați să ne închinăm și să slujim lui Dumnezeu. El ne cere dezvoltarea darurilor cerești. El ne aduce într-o poziție unde e nevoie de lucrări mai bune, care ne înalță sufletul.”

Legea lui Dumnezeu în privința Îndreptăririi prin Credință. Legea o oglindă. „În timp ce păcătosul contemplă neprihănirea Domnului Hristos din preceptele divine, el exclamă: „Legea lui Dumnezeu este desăvârșită și înviorează sufletul”. Deoarece păcătosul este iertat de nelegiuirea sa prin meritele Domnului Hristos, deoarece el este îmbrăcat cu neprihănirea Domnului Hristos prin credința în El, el declară, împreună cu psalmistul.

„Ce dulci sînt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decît mierea în gura mea!... Ele sînt mai de preț decît aurul, decît mult aur curat; sînt mai dulci decît mierea, decît picurul din fagure”.

— Legea cere neprihănire. „Legea cere neprihănire, și cu aceasta e dator păcătosul față de Lege în să el este neînstare a o împlini”.

„Cu toată deplina mărturisire cu gura și cu buzele, dacă însă caracterul nu este în armonie cu Legea lui Dumnezeu, aceia care fac mărturisire de profundă religiozitate, aduc roade ale nelegiurii”.

— Singura măsură de a face față cerințelor Legii. „Păcătosul nu poate în nici un chip să îndeplinească cerințele Legii lui Dumnezeu numai în putere omenească. Faptele sale, vor fi minjite de păcat. Un remediu a fost prevăzut în persoana Mintuitorului, Care poate da celui credincios virtutea meritului Său și să-l facă conlucrător în marea lucrare de mîntuire. Domnul Hristos este neprihănire, sfințire și răscumpărare pentru aceia care cred în El și care calcă pe urmele Lui”.

„Prin ascultarea Sa desăvârșită El a făcut posibil ca orice păcătos care-și recunoaște starea lui și vrea, să poată asculta de poruncile lui Dumnezeu. Cînd ne supunem Domnului Hristos, inima noastră se unește cu inima Sa, voința noastră se cufundă în voința Sa, mintea noastră devine una cu mintea Sa, cugetele noastre sînt robite Lui; noi trăim viața Sa. Aceasta însemnează să fii îmbrăcat cu mantia neprihănirii Sale. Iar atunci cînd Domnul privește la noi, El vede, nu mantia din frunze de smochin, nu goliciunea și slufenia păcatului, ci propria Sa mantie a neprihănirii, ceea ce însemnează

ascultare perfectă de Legea lui Dumnezeu”.

„Singura cale prin care cel păcătos poate să ajungă la neprihănire este prin credință. Prin credință el poate prezenta lui Dumnezeu meritele Domnului Hristos și Dumnezeu trece ascultarea Fiului Său în

contul celui păcătos. Neprihănirea Domnului Hristos este primită în locul căderii omului în păcat și Dumnezeu primește, iartă, îndreptățește pe cel pocăit, care crede, și îl tratează ca și cum ar fi neprihănit, și îl iubește așa cum iubește pe Fiul Său. În felul acesta credința este privită ca neprihănire; și cel iertat crește din har în har, din lumină în mai mare lumină. El poate să spună cu bucurie: „El ne-a mîntuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Sa, prin spălarea nașterii din nou și prin innoirea făcută de Duhul Sfînt, pe care L-a revărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mintuitorul nostru, pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Său, să devenim, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice”.

„Domnul Hristos și-a dat viața ca jertfă, nu pentru a desființa Legea lui Dumnezeu, ci pentru a menține dreptatea și pentru a da păcătosului o a doua ocazie de probă. Nimeni nu poate să păzească poruncile lui Dumnezeu decît prin puterea Domnului Hristos. El a purtat în trupul Său păcatele întregii omeniri, și El atribuie neprihănirea Sa oricărui ins care crede”.

„Legea nu are nici o putere să ierte pe păcătos, ci îl îndrumă la Isus Hristos, Care îi spune: „Eu voi lua păcatul tău asupra Mea Insumi, dacă vrei să Mă primești ca înlocuitor și garant al tău. Întoarce-te la pocăință și Eu îți voi atribui neprihănirea Mea”.

„Moartea Domnului Isus Hristos a fost un argument în favoarea păcătosului ce nu a putut fi răsturnat. Pedepsa pentru călcarea Legii a căzut asupra Celui care era egal cu Dumnezeu, iar păcătosul era liber să accepte neprihănirea Domnului Hristos, și prin pocăință să biruiască, așa cum Fiul lui Dumnezeu obținuse biruința asupra puterii lui Satana. Astfel Dumnezeu este drept, și încă acordă iertare tuturor celor care cred în Domnul Isus”.

Planul divin în prezentarea cerințelor Legii. „Dacă dorim să avem spiritul și puterea întregitei solii îngerești, trebuie să prezentăm Legea și Evanghelia împreună, deoarece ele sînt strîns unite”.

„În prezentarea cerințelor, cu caracter de obligativitate, ale Legii, unii uită să înfățișeze iubirea nemărginită a Domnului Isus. Ei care trebuie să prezinte credincioșilor adevăruri atît de mari, învățături atît de importante, nu-și dau seama de valoarea jertfei de ispășire ca o expresie a marelui iubiri a lui Dumnezeu față de cel păcătos. Iubirea pentru Domnul Isus și iubirea Domnului Isus pentru păcătoși, sînt scoase din experiența religioasă a lor, iar eul este înălțat în locul Răscumpărătorului omenirii”

Pastor

Popa Mihail

SFIRȘIT DE CALE

„Și am auzit un glas din cer care zicea: „Scrie: 'Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!... Ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!'“ (Apoc. 14,13).

Această asigurare pe care o primim din partea Domnului Hristos cu privire la frații și surorile în credință, care ne părăsesc, este pentru toți deosebit de valoroasă. Aceasta constituie o asigurare fermă nu numai că este ferice de ei sau că se odihnesc de toate ostenele lor, ci că se vor bucura de restabilirea într-o deplină curățenie și desăvârșire a ființei lor, în ziua când Domnul Hristos îi va chema din pulberea inexistenței lor actuale. În această frumoasă speranță — care este speranța adventă — spicuim doar câteva nume din nenumăratele nume pe care neființa le șterge mereu din registrele comunităților noastre:

— **Sora Anica Soare**, membră a comunității Speriețeni jud. Argeș, în vîrstă de 74 ani a încetat din viață la 15 ian. 1977, după o lungă și necrutătoare suferință. Frumusețea și noblețea caracterului ei este demn de imitat căci faptele ei bune o urmează. Pastorul Pătrăncuș Ioan, a rostit cuvîntul Scripturii și al nădejzii advente.

— **Sora Baci Maria**, soția pastorului - pensionar **Baci**

Gheorghe, membră a comunității Craiova, a încheiat rostul vieții sale pămîntești în ziua de 15 febr. 1977, după o lungă și grea suferință. Foarte timpuriu în viața sa, a făcut cunoștință cu întreita solie îngerească, căreia i s-a consacrat pe deplin și pe care a iubit-o mult. Suflet înăscut nobil și plin de bunătate, transformat apoi prin puterea Evangheliei, s-a distins în mod deosebit prin căldura sufletului ei constituind pentru toți cei din jurul ei un adevărat izvor de inspirație. Ca soție de pastor, a fost cu prisosință la înălțimea răspunderilor unei asemenea chemări, însoțindu-l oriunde era chemat și dăruindu-se cu adevărat și în temere de Dumnezeu tuturor acelora care aveau nevoie să fie ajutați și mîngiați. Dovedind o deplină înțelegere a planurilor divine, dînsa spunea: „Dacă Domnul Hristos, găsește cu cale ca viața mea să fie pînă aici, să se facă voia Sa. Cred că El m-a iertat și că prin harul Său voi putea fi minuită.“

Cuvintele pline de speranță ale Domnului Hristos au fost prezentate de pastorii Moldovan Ioan, Șamotă Constantin, Stoiu Ioan și Ofițeru Ilie.

— **Sora Hincu Paraschiva**, membră a comunității Rădăuți, Jud. Suceava, a închis ochii la data de 17 martie 1977 în speranța fericitei reîntîlniri la marea de cristal după o bătrînețe liniștită, în vîrstă de 77 ani. Atît dînsa cit și soțul ei, se numără printre primii credincioși Adventiști ai plaiurilor îndrăgite din nordul Moldovei. A fost o mamă bună, un adevărat exemplu de credință și sacrificiu în mijlocul familiei sale și al Bisericii noastre. Nădejdea revederii a fost prezentată

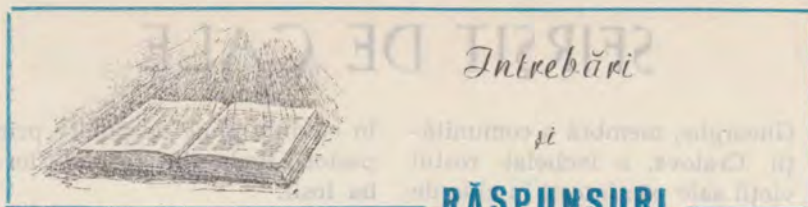
în cuvinte pline de putere prin pastorii Bodnariuc Ioan și Ciorba Iosif.

— **Fratele Manciu Stan**, membru al Comunității Glodanu Sărat, Jud. Buzău, a părăsit familia adventă la data de 21 mai 1977. Spirit vioi, inteligent și credincios, a fost ani îndelungați prezbiterul comunității, fiind în același timp un bun și de nădejde cetățean al noii noastre orînduirii în viața socială. Om al dreptății, un caracter integru, fr. Manciu Stan, s-a distins prin dragostea și siguranța sa în speranța revenirii Domnului Hristos. Pastorii Burtescu Ilie și Bălan Constantin au prezentat mîngîierile Scripturii cu această ocazie.

— În ziua de 5 oct. a.c. comunitatea Pitești a condus la locul odihnei sale temporare pe **fr. Dan Stănilă**, un tînăr, în vîrstă de 33 de ani, cu convîngerea și încrederea deplină în buna rațiune a planurilor divine, de multe ori neînțelese de noi. Slujbaş de nădejde al comunității Pitești, fr. Dan Stănilă a crezut și iubit sincer adevărurile advente fiind un serios păzitor al Sabatului. Nespuse de dureros a fost momentul despărțirii sale de tînăra sa soție și cei trei copilași ai săi, dar nespuse mai fericită va fi întîlnirea cu ei, la cea din urmă trîmbiță. Asigurările divine au fost prezentate de pastorii Faluvegy Dezideriu, Petre Nicolae și Pătrăncuș Ioan.

Nu plîngem desperați pe cei pierduți ci îi încredințăm gliei în deplina nădejde că trîmbița revenirii lui Isus îi va ridica în curînd, la împlinirea făgăduințelor pe care le credem și le trăim.

Redacția

Întrebări

și

RĂSPUNSURI

1. Vă rog să precizați dacă psalmul 90 vrea să spună că lungimea vieții noastre este de numai 70 de ani, deși eu am înțeles că acest psalm a fost scris de Moise, care a atins respectabila vîrstă de 120 de ani.

A fost oare lungimea vieții lui Moise un caz excepțional, ieșit din comun? Nu cumva cele exprimate în psalmul 90, cu privire la durata vieții, constituie oare o profecție? Sau aceasta a fost cumva media vieții israeliților ce au trăit și murit în pustie? Există astăzi o explicație iudaică a acestui verset?

În general, cercetătorii moderni ai Sf. Scripturi nu atribuie lui Moise acest psalm. Mulți dintre ei plasează data scrierii lui undeva, în perioada postexilică. Totuși, foarte mulți, printre care și comentatorii aparținînd bisericii A.Z.Ș., afirmă că psalmul 90 este al lui Moise. O rugăciune înălțată lui Dumnezeu, Comentariile A.Z.Ș. prezintă și o serie de elemente care indică pe Moise ca fiind autorul acestui psalm.

Acceptînd pe Moise ca autor al psalmului, sîntem confrunțați cu faptul că Moise a trăit pînă la vîrsta de 120 ani. (Deut. 34,7). Mai mult chiar, Aaron a murit la vîrsta de 123 ani (Num. 33,39), iar sora lor Maria, la o vîrstă și mai înaintată. (Num. 20,1 — vezi și Ex. 2,4). Nu este imposibil ca aceste cazuri să fi constituit excepții chiar pentru acele timpuri. Nu avem nici o posibilitate a determina lungimea vieții israeliților în timpul pelerinării lor în pustia Sinai. Se pare totuși că cel puțin pentru unii dintre cei ce au murmurat la auzirea raportului adus de cele douăsprezece iseoade (Num. 13), lungimea vieții lor a fost foarte scurtă, căci ni se spune că:

„Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Voi toți... de la vîrsta de douăzeci de ani în sus, care ați cîntit împotriva Mea... nu veți intra în țara pe care ju-

rasem că vă voi da s-o locuiți... Pe copilașii voștri însă, despre care ați zis că vor fi de jaf, îi voi face să intre în ea.” (Num. 14,29-33). Deoarece ei au rătăcit în pustie timp de 40 de ani, cei ce erau la data aceea de 20 de ani, lungimea vieții lor s-a întins pînă la 60 de ani.

Judecînd problema în contextul psalmului și al vers. 10, în mod deosebit, nu se poate trage concluzia că aici stăm în fața unei profecții.

Specialiștii în literatura iudaică ne spun că aceasta nu aduce nici o lumină asupra acestui pasaj din psalmi. De exemplu, iată ce spune un comentariu iudaic cu privire la acest verset:

„Zilele vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani (Ps. 90,10), ca zilele vieții lui David. Iar chiar pentru cei mai tari, ei se ridică la optzeci de ani — ca anii lui Moise atunci cînd el stătea înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului. „Și lucrul cu care se mîndrește omul... nu este decît trudă și durere.” (Idem). Bar Kapara învîșa că toți cei șaptezeci de ani ai lui David, pe care el i-a trăit, au fost trăiți în trudă și durere, și că toți cei optzeci de ani pe care Moise i-a trăit în casa lui Faraon în Etiopia și în Madian și apoi iar în Egipt, au fost numai ani de trudă și durere.” (Cartea IV/a p. 96). Precum putem vedea, comentariile iudaice nu aduc o lumină deosebită, în legătură cu problema în discuție, noi rezumîndu-ne la cele prezentate mai sus.

2. Sf. Scriptură ne spune că „Abel era Cioban”. Într-un timp cînd carnea (după raportul biblic) nu era încă un aliment, de ce oare a ales Abel, la începutul neamului omenesc, să devină un cioban? La ce serveau oile dacă încă nu li se consuma carnea?

Expresia ebraică tradusă cu „oaze” este „šo'n”, expresie ce identifică animalele mai mici ce se

afală într-o turmă și anume, oile și caprele. De aici, putem trage concluzia că în turma lui Abel se găseau și capre.

În ceea ce privește raportul biblic, nu găsim nici o relatare, cum că pînă la potop, carnea ar fi fost inclusă în alimentația omului. Cineva ar putea totuși să gîndească — mergînd pe linia cuvîntului inspirat al Bibliei care ne spune că răutatea neamului omenesc creștea tot mai mult, și să tragă concluzia că aceștia au început să consume carnea animalelor sacrificate. Această concluzie este confirmată de inspirația divină, care ne spune următoarele prin pana slavei Sale, atunci cînd vorbește despre răutatea antideluvianilor:

„Ei își găseau plăcerea în nimicirea vieții animalelor; iar folosirea cărnii lor ca hrană, le-a dat o mare înclinație spre cruzime și setea de a vărsa sînge, pînă cînd au ajuns să considere viața omenească cu o indiferență uimitoare.” (P.P. p. 92).

Cu toate acestea, deoarece Abel era credincios față de Dumnezeu, niciodată el n-ar fi crescut animalele din turmele sale cu scopul de a fi sacrificate și mincate. Unul dintre scopurile pentru care el creștea animalele turmei sale este prezentat în Sf. Scriptură. Iată ce citim în Gen. 4,4:

„Abel a adus... o jertfă de mincare din oile întii născute ale turmei lui și din grăsimea lor.” Referitor la alte scopuri ale creșterii animalelor, acestea, putem să mai consemnăm:

a. Confectionarea materialului pentru îmbrăcăminte.

Cînd Adam și Eva au pășit dincolo de porțile Edenului și un înger le-a închis drumul spre căminul inocenței și al fericirii lor, Domnul Dumnezeu a folosit pielea animalelor spre a le face haine. Astfel citim:

„Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui HAINA DIN PIELE și i-a îmbrăcat cu ele (Gen. 3,21). Serva Domnului dă următoarea explicație:

„Atmosfera, cîndva atît de blîndă și uniformă în ceea ce privește temperatura, a fost acum supusă unor schimbări destul de mari, încît Dumnezeu, în bunătatea Sa, le-a pus la dispoziție haine făcute din piele, ca o protecție împotriva căldurii sau frigului.”

Grupul delegațiilor la ședința Comitetului Diviz. Euro — Africa ținut la Gland (Elveția) la 10—17 Noiembrie 1977

(Idem. p. 61). Deoarece Dumnezeu a făcut primei perechi de oameni haine de piele pentru nevoile lor, mai departe, ei trebuiau să se îngrijească singuri de trebuințele lor. Nu știm cât de repede s-a dezvoltat, după căderea primei perechi în păcatul neascultării, arta de a țese, dar lina — mai mult ca sigur, că a fost una dintre primele fibre ce au fost folosite în acest scop. Și avem toate motivele să credem că această artă s-a dezvoltat foarte de timpuriu. Raportul Sf. Scripturi menționează foarte des această activitate domestică.

b. Laptele. Deoarece caprele sunt incluse în aceste turme începând cu Abel, cu siguranță că laptele a fost un aliment important chiar de la începutul începutului. În anii de mai târziu, laptele a fost ales ca simbol al prosperității. Țara Făgăduinței în care poporul exodului era îndreptat, este descrisă adesea ca fiind „țara unde curge lapte și miere.”

Desigur, în toate problemele ce ne confruntă adesea mintea și sufletul nostru este bine să nu uităm sfatul bătrînului patriarh:

„Lucrurile ascunse sînt ale Domnului Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia“ (Deut, 29,29). D.P.

ANUNȚ

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export—Import presă, P. O. BOX, 136—137, telex 11.226, București, str. 13 Decembrie nr. 3.

Redacția

AVIZ

Avînd în vedere hotărîrea Comitetului Uniunii A.Z.S. din țara noastră privind înființarea unui patrimoniu arhivistic istoric, rugăm pe toți aceia care posedă documente de orice fel, inclusiv fotografii sau tipărituri de o însemnătate istorică, să ni le trimită fie în original fie în copie (fotografii) ca să se poată alcătui acest patrimoniu arhivistic de mare însemnătate pentru noi.

Dumitru Popa

Reflecții și maxime

1. Omul nu trăiește numai pentru sine. El trebuie să lupte pentru binele altora, tot atît de mult ca pentru binele propriu. S. Smiles.
2. Raza de soare care te încălzește pe tine nu ți-e împuștinată prin faptul că se mai încălzește la ea și vecinul tău. — Al. Vlașuța.
3. Omul care arată cu plăcere calea celui rătăcit, face ca și cum ar aprinde o lumină din lumina sa; oare luminează mai puțin pentru tine, dacă ai aprins din faclia ta și pe a altuia? Q. Ennius.
4. E absolut sigur că, dacă cineva trăiește numai pentru sine însuși, plătește pentru treaba asta un preț îngrozitor... prin remușcări, prin suferințe, prin conștiința propriei degradări. O. Wilde.
5. Cine nu izbuteste cu duhul blîndeții, nu o va scoate la capăt nici cu severitatea. — A. P. Cehov.
6. Nu-i de ajuns să faci binele, trebuie să-l faci și bine. — D. Diderot
7. O ființă care și-a greșit menirea e o ființă nenorocită, suferă, și din suferință naște uneori răutatea. — H. de Balzac
8. Nu poți să faci vreun rău cînd ai doar dragoste în suflet, A. France
9. Binele nu poate fi practicat decît cu condiția de a fi cunoscut, dorit, voit. — P. Janet
10. Nu numai oamenii care fac răul sînt răi, ci și aceia care nu fac binele. — C. Moldovan

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația :

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

**Redactor
Dumitru Popa**